

Harriette Emilie Cady:

BOG – SPREMNA POMOĆ

Prvo izdanje 1908.

Pred tobom dragi čitatelju, je izdanje iz 1912. godine koje je revidirala spisateljica
osobno.

Prijevod i obrada: EDeA@tuta.io
samonaprijed.wordpress.com
2022.

Posveta

Neprekidno Te gledajući,
s ljubavlju posvećujem ovaj svezak
božanstvu u svakoj duši, nadajući se
da će ubrzati ostvarenje
Istine koja oslobađa.

Sadržaj

<u>GLAVA I — BLAGOVJESTI VELIČANSTVENE RADOSTI</u>	<u>3</u>
<u>GLAVA II — VOLJA BOŽJA</u>	<u>11</u>
<u>GLAVA III — OBLINJI ŽIVOT</u>	<u>19</u>
<u>GLAVA IV — KRIST UTEBI</u>	<u>26</u>
<u>GLAVA V — VJERA</u>	<u>32</u>
<u>GLAVA VI — DAVANJE I PRAŠTANJE</u>	<u>39</u>
<u>GLAVA VII — MOĆ U IMENU ISUSA KRISTA</u>	<u>46</u>
<u>GLAVA VIII — ŽIVOT KAO SLUŽBA</u>	<u>53</u>
<u>GLAVA IX — ŽIVOT S OBUSTRANU</u>	<u>60</u>

GLAVA I — BLAGOVIJESTI VELIČANSTVENE RADOSTI

Ponekad uhvatim slatke poglede na Njegovo lice,
Ali to je sve;
Ponekad se čini da me gleda i smiješi se,
Ali to je sve;
Ponekad izgovori usputnu riječ mira,
Ali to je sve;
Ponekad pomislim da čujem njegov glas pun ljubavi,
ali to je sve.
I je li to sve što je mislio kada je rekao
“Dođi k meni”?
Zar u Njemu za te nema dubljeg, trajnijeg odmora?
Zar u Njemu nema stalnijeg svjetla za te?
O dođi i vidi.
Zar nema dubljeg, postojanijeg odmora,
u Njemu za tebe?
Horacije Bonar.

Dođite k meni svi koji ste izmoreni i
opterećeni, i ja ću vas okrijepiti.
Isus.

Pretpostavimo da bi vam danas u posjetu trebao doći neki dragi, cjeloživotni prijatelj u čiju ste sposobnost, sredstva i vjernost imali najveće povjerenje i reći vam: “Prijatelju, raduj se; Donosim ti izvrsne vijesti, gotovo predobre da bi bile istinite, ali ipak su istinite. Od danas sve u tvom životu može biti drukčije. Na vidjelo je izašla oporuka kojom naslijeđuješ veliki imetak, i on ti je na dohvat ruke. Zapravo, došao sam ti uručiti taj testament, skupa s porukom ljubavi i dobre volje

od ostavitelja. Sve što se može kupiti novcem sada je tvoje za preuzimanje.”

Što mislite kakav bi učinak takve vijesti imale na vas?

Isprva bi se radosna vijest mogla činiti previše dobrom, previše lijepom da bismo u nju povjerovali; ali ako bi ovaj prijatelj-glasnik ponovio svoju izjavu, dajući ne samo usmene argumente, već i opipljive dokaze njene istinitosti, mislite li da biste oklijevali, raspravljali i prepirali se oko preuzimanja ponuđenog dara? Ja mislim da ne biste. Umjesto toga, sâmo vaše srce u vašim grudima bi poskočilo od velike i neizrecive radosti čim biste počeli poimati sve što ova dobra vijest znači, ako bi bila istinita. To bi značilo oslobađanje od pritiskajuće brige, prestanak nagrizajuće tjeskobe kako spojiti kraj s krajem, sposobnost da udovoljite svojoj cjeloživotnoj žudnji za lijepim u umjetnosti i književnosti, vrijeme za čitanje, razmišljanje, život; a iznad svega drugoga to bi značilo da ste sposobni pomoći stotinama drugih koji se bore s problemima bolesti, siromaštva i obeshrabrenja koji muče dušu.

Onda pretpostavimo da bi, prije nego što ste se psihički sasvim uživjeli u novu situaciju, ovaj glasnik dobrih vijesti izgovorio: “Prijatelju, uz sve to, pronašao sam liječnika koji nikada nije propustio izliječiti svaki slučaj bolesti tijela od koje i ti patiš, i ako pođeš sa mnom k njemu, on me uvjerava da te može izliječiti.” Koliko bi dugo bilo koja razumna osoba ostala neodlučna po pitanju prihvaćanja ova dva dara? Koliko dugo bi itko oklijevao raspravljajući s glasnikom o svojim sumnjama i strahovima, o svojoj nedostojnosti ili nesposobnosti da pravilno iskoristi te darove?

A ipak, upravo to mi, kao kršćani, činimo s Bogom, našim Ocem. Poslan je glasnik s nedvosmislenom, pozitivnom porukom – “dobre vijesti silne radosti namijenjene svim ljudima.” Dobra vijest je slijedeća: “Kraljevstvo nebesko se približilo”, ovdje, sada. Priču smo čitali i slušali od djetinjstva

s različitim emocijama. U početku smo s djetinjim razumijevanjem i nepatvorenim povjerenjem zamišljali da to znači upravo ono što govori. Ali kako smo napredovali u kršćanskom životu, otkrili smo da gubimo djetinju ideju i počeli smo vjerovati da poruka uopće ne znači ono što kaže. Sama njena jednostavnost natjerala je naše starije, mudrije umove da ustuknu od toga da ju uzmu onako kako piše. I to usprkos istini koju je izrekao Isus: “Ako ne budete poput dječice, nećete ući u kraljevstvo nebesko” (Mt. xviii: 3).

Prva propovijed o kojoj imamo zapise da ju je Isus Krist propovijedao bila je u Nazaretu. “Došao je u Nazaret, gdje je odrastao, i, po svom običaju, ušao je u sinagogu na subotnji dan i ustao da čita.

“I predana mu je knjiga proroka Izaije. I kad je otvorio knjigu, našao je mjesto gdje je bilo napisano:

“Duh Gospodnji je na meni, jer me pomaza da proglasim evanđelje siromasima; Posla me da iscijelim slomljena srca, da objavim izbavljenje zarobljenima, i vraćanje vida slijepima, da pustim na slobodu one koji su u modricama, “Da proglasim ugodnu Godinu Gospodnju.

“I zatvorio je knjigu, vratio ju propovjedniku i sjeo. I oči svih onih koji su bili u sinagogi bjehu uprte u njega.

“I počeo im govoriti: Danas se ovaj spis ispunio u vašim ušima” (Luka iv: 16-21).

Drugim riječima, Gospodin Bog je poslao Mene, Isusa Krista, i ja sam danas ovdje prisutan s vama “da povežem slomljena srca”, da zatočenike izbavim iz zatvora, da dam vid slijepima, da izliječim bolesne, “da im dam ljepotu namjesto pepela, ulje radosti umjesto jada, odore hvale umjesto duha tegobnoga“. Ovo je dobra vijest koju sam vam došao donijeti od Boga vašeg Oca.

Kako je vrijeme prolazilo, Isus je poslao dvanaest ljudi koje je odabrao širiti ovu radosnu vijest, dajući svakome istu moć i

istu zadaću, to jest moć da liječe bolesne, izgone đavle i tako dalje, i proglašavaju ovo praktično evanđelje:

“I dok idete, obznanjujte govoreći: Približilo se kraljevstvo nebesko.

“Bolesne liječite, gubavce čistite, mrtve uskrisite, đavle izgonite” (Matej x: 7, 8).

Kad je Ivan Krstitelj poslao dvojicu svojih učenika da pitaju Isusa je li On zaista Krist ili bi trebali tražiti drugoga, On je, kao dokaz da je On zaista glasnik poslan od Boga, rekao:

“Idite i pokažite opet ono što čujete i vidite Ivanu; slijepi vide, hromi hodaju, gubavci se čiste, a gluhi čuju; mrtvi uskrsavaju i sirotima se objavljuje evanđelje” (Mt. XI: 4, 5).

Nakon Isusova uskrsnuća, dok se rastajao od svojih učenika, rekao im je da njihova buduća misija na ovom svijetu ima biti upravo onakva kakva je bila Njegova: “Kao što Mene posla Otac moj, tako i ja šaljem vas” (Ivan xx: 21).

Drugim riječima, kao što je Otac poslao Mene da obznanjujem radosnu vijest da je kraljevstvo nebesko upravo sada ovdje, da bolesni mogu biti izliječeni sada, da slijepi mogu odmah progledati, da se oni slomljena srca mogu početi radovati, da se sav ovaj duh žalosti i tuge i tegobe može promijeniti u radost i hvalu, tako i ja šaljem vas u svijet da obznanjujete istu vedru vijest onima koji sjede u tami i obeshrabrenju, da svim ljudima kažete da je Bog njihov Spasitelj, njihovo istinsko upravo-sada-pri-ruci oslobođenje od svih tih stvari.

Dok je Isus nastavljaio sa službom takvog evanđelja, Njegovo je srce bilo ganuto kada je vidio koliko ljudi ne znaju i nemaju pojma o pravoj istini Božje želje za njih, i čitamo:

“Poslije ovih stvari Gospod je također odredio sedamdesetoricu i poslao njih dvoje po dvoje pred Njegovim licem u svaki grad i mjesto kamo bi On sam bio došao” (Luka

x: 1) (ili je želio doći), govoreći im, kao i ostalima, da liječe bolesne i obznanjaju da je kraljevstvo Božje blizu njih (ili svuda oko njih upravo tamo gdje su bili).

“A sedamdesetorica se opet preradosni vratiše govoreći, Gospode, čak i đavli što dodijavaju podložni su nam kroz Tvoje ime.

“I reče im: Evo dajem vam vlast da gazite zmijske i škorpione i po svojoj moći neprijatelja; i ništa vas ni na koji način neće ozlijediti.

“Unatoč tomu, ne radujte se tome što su vam duhovi pokorni, nego se veselite jer su vaša imena na nebu zapisana” (Luka x: 17-20).

Drugim riječima, ne radujte se toliko zato što ste u stanju učiniti ove čudesne pokaze moći koliko zato što su vam se duhovne oči otvorile za stvarne odnose između Boga vašeg Oca i vas samih.

Isus Krist je učinio mnoga čudesna djela u ovom materijalnom svijetu; i tako, određujući druge da Mu pomognu u Njegovom djelu među ljudima – u sve većem broju kako se djelo širilo – i dajući im moć da očituju isto gospodarenje nad nepovoljnim materijalnim stanjima i okolnostima, On je nepobitno pokazao da se barem dio evanđelja izravno bavi Božjim oslobađanjem Njegove djece od bolesti, siromaštva i svih vrsta ljudskih patnji. Prvi su kršćani tri stotine godina nakon Isusove smrti i uskrsnuća vjerovali u to i činili moćna djela koja je rekao da se trebaju činiti u Njegovo ime. Onda su upali u svjetovnost i moć je izgubljena.

Svaki kršćanin danas priznaje da je Kristovo djelo u svijetu bilo uspostaviti kraljevstvo pravednosti, mira i ljubavi; podučiti čovjeka zakonu višem od onog koji je poznao, zakona “oko za oko i zub za zub”. Ali mnogi potpuno zanemaruju činjenicu da nam je, osim što je čovjeka poučio višem načinu življenja, Isus dokazao i potvrdio i svojim svakodnevnim služenjem među ožalošćenima i bolesnima –

“iscjeljujući sve koji su ga trebali”, kaže se – i dajući istu moć i zadaću onima koje je poslao da nastave djelo u Njegovo ime i za njega, da je Bog u ovom Njegovom svijetu da čini oboje; to jest pomoći Njegovoj djeci da žive boljim životom, a također i da im On bude život, zdravlje, utjeha, sve u čemu su potrebiti.

Nema zapisa da je Isus Krist ikada rekao bolesnima koji su mu došli, da će trajna patnja u njima razviti veće duhovne vrline. Nikada nije rekao gubavcu: “Tvoja bolest je rezultat senzualnosti; neću te izliječiti jer ako te izliječim ti ćeš nastaviti živjeti istim grešnim životom.” On je u biti rekao samo: “Želiš li biti ozdravljen? Pa, da, i ja to hoću. Budi čist.”

Nikada On nije rekao nikome tko je došao po iscjeljenje ili bilo koje drugo oslobođenje: “Da, izliječit ću te, ali iscjeljenje se neće očitovati nekoliko mjeseci samo zato da bi se ispitala tvoja vjera.” Ili ikome tko Mu je došao: “Ja izliječim mnoge, ali nije Božja volja da ti budeš ozdravljen, i ti se moraš podložiti Njegovoj volji.” Oh, kako su užasno umrtvljujući učinci ovake vrste pokoravanja! Kome li to nije poznato?

On nije pustio ljude da gladuju, govoreći da je njihova vlastita nepažnja što nisu priskrbili kruha i da ne smiju očekivati čudo koje bi samo još više potaklo jednu takvu nemarnost. Najprije ih je, dakako, nahranio duhovnom hranom; ali odmah potom, On je s jednakom lakoćom i žarom služio njihovoj fizičkoj gladi, iako je nedostatak bio njihova vlastita greška. Kad je udovica iz Naina, teške tuge kakvu samo majka može znati, prigrljivala odar na kojemu je ležao mrtav ponos njezine duše, njezin lijepi i jedini sin, Isus ju nije tek tješio floskulama, pa čak ni uvodeći nekakvu nadljudsku radost na mjesto njene tuge. Ona je htjela natrag svog dječaka; i On joj je dao ono što je željela.

Petru je nedostajalo novca za poreznika. Je li Isus rekao: “Petre, Božji dar jesu duhovna bogatstva; ne traži svjetovni novac, Bog s tim nema ništa; ako nemaš novca za poreze, budi strpljiv i riješi to nekako”; a zatim prepustio Petra tjeskobi i brigama? Nikako. Odmah je zadovoljio tu materijalnu potrebu.

Isus Krist je došao da nam pokaže Oca – da nam otkrije volju Očevu za nas. Nije li rekao “Tko je vidio mene, vidio je Oca” (Ivan xiv: 9); “Sin ne može činiti ništa sam od sebe, osim što vidi Oca činiti” (Ivan v: 19) itd.? Kako onda možemo mi, u svojim mislima, odvojiti Boga od njegova svijeta kao što to neprekidno činimo? Većina nas Ga ograničava samo na Njegovo duhovno Kraljevstvo. Znamo da nam želi dati čistoću i duhovnu milost. Svaki kršćanin vjeruje u to. Ali znamo li ili vjerujemo li da On želi da imamo i druge želje našeg srca? Vjerujemo li da On želi izliječiti naša tijela, priskrbiti za naše poreze, nasititi našu glad? Vjerujemo li da je Isus Krist doista “isti jučer, danas i zauvijek”? Vjerujemo li da je “Bog Bog živih, a ne mrtvih”? – da je nebesko kraljevstvo ovdje pri ruci u ovom trenutku, a jedino su naše oči toliko prikovane osjetilnim percepcijama da to ne vidimo?

Rekao je: “Upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi” (Ivan viii: 32). Stoga, ako nismo slobodni, mi još ne znamo istinu, već vjerujemo u laž, ili u najmanju ruku u nedostatak istine. Nije li to tako?

Je li zapanjeno, beznadno predavanje patnji duhovna milost? Ne vjerujem da jest. Isus Krist nikada nije učio da jest. Učio je neopiranje samome zlu, to jest ne boriti se protiv zla kao entiteta; ali On je također podučavao apsolutnu pobjedu nad i oslobađanje od zla u bilo kojem obliku i to putem dolaska u živi i živodajni dodir s Kristom. To je On proglasio Božjom voljom za nas; i to je neprestano pokazivao oslobađajući sve koji su na bilo koji način bili vezani grijehom, bolešću ili bilo kojim oblikom patnje i tuge.

Jedna iskrena kršćanska majka ispričala mi je prije nekoliko godina priču o svom dječaku koji je imao hripavac. Majka je dječaka naučila moliti; i kad god bi osjetio da mu se približava jedan od strašnih napadaja kašlja, odmah bi potrčao i pao na koljena uzvikujući: “O mama, daj da se molim, daj da se pomolim brzo, tako da će Bog spriječiti ovaj kašalj!” Majka je ispričala o poteškoćama koje je imala u objašnjavanju djetetu da, iako je dobro moliti, ipak ne smije očekivati da će Bog zaustaviti kašalj, jer to što on ima je hripavac. Mada, prema Isusovim učenjima i Njegovom ophođenju s ljudima ovdje na zemlji, nije li upravo to ono što je dječak mogao i trebao očekivati da Bog učini? “Ako ne postanete poput male djece, nećete ući u kraljevstvo nebesko” (Mt. xviii:3).

“Zazovi me u dan nevolje: ja ću te izbaviti” (Ps i:15). To je evanđelje, “blagovjesje silne radosti koje je za sve ljude”. To je dio onoga što je mislio kad je rekao: “Približilo se kraljevstvo nebesko”, upravo ovdje je, sada. Zasigurno je mislio više nego što mi možemo zatražiti ili čak i pomisliti kada je rekao,

“Dođi k meni”.

GLAVA II — VOLJA BOŽJA

A koji je to otac među vama: kad ga sin zaište kruha, zar će mu mjesto kruha kamen dati?

Ili kad zaište ribu, zar će mu dati škorpiona?

Ako dakle vi, iako zli, znate dobrim darima darivati djecu svoju, koliko li će više Otac s neba obdariti Duhom Svetim one koji ga zaištu!

Isus.

BOŽJA VOLJA za nas nije poniženje i tuga, siromaštvo, usamljenost, smrt i svi drugi oblici patnje koje obično povezujemo s izrazom “Neka bude volja tvoja”.

“Ono stvorenje u kojemu Vječno Dobro (Bog) najviše djeluje (ima Njegovu Volju) i kroz kojega se Vječno Dobro Sâmo najviše očituje, najbolje je, najveće, najvoljenije i najpoznatije.” *Theologia Germanica.*

Pavao izražava istu ideju kada kaže: “Bilo je Očevo zadovoljstvo da u njemu [Kristu] sva punina prebiva.” (Kol. i: 19). To znači punina ljubavi, punina života, punina moći, punina radosti, punina svega dobra; i Krist ostaje u vama. “Od njegove punine svi smo primili.” (Ivan i:16). “I vi ste potpuni u Njemu” (Kol. ii: 10)

Bog nije smrt, On je život; Bog nije mržnja i tuga, On je Ljubav i Radost; Bog nije slabost i promašaj, On je Moć i Pobjeda.

Kad je Isus Krist hodio zemljom, rekao je da je došao

predstavljati Oca, to jest, da nam bude kao što bi Otac bio; da učini nama i za nas ono što bi Otac učinio: “Tko je vidio mene, vidio je Oca” (Ivan xiv: 9). “Zaista, zaista vam kažem, Sin ne može učiniti ništa od sebe, osim što vidi Oca da čini, jer što god On (Otac) čini, to i Sin čini tako.” (Ivan v: 19). Isus nikada nikome nije dao tugu ili bolest. Nije li On rekao: “Ovo sam vam govorio, da moja radost bude u vama, i da se vaša radost ispuni”? (Ivan xv: 11). Nije li On definitivno rekao: “Došao sam da imaju život i da ga imaju u izobilju”? (Ivan x: 10).

Mnogi su dobri ljudi insistirali da je Isus mislio samo na duhovni život. Pa, On to nije tako rekao, a “obični ljudi koji su ga rado slušali” niti su željeli niti tražili duhovni život. Željeli su tada zdravlje za svoje bolesne; a u ono je doba “više života” značilo upravo ono što bi “obični ljudi” i danas razumjeli kao “više života”. O, kako je ljudski intelekt, u svom neznanju i egoizmu, izokrenuo i uvrnuo i iskrivio posve jednostavne riječi Učitelja kako bi ih uskladio sa svojim zamračenim razumijevanjem!

Uistinu, “Svjetlo svijetli u tami; i tama ga ne obuzme” (Ivan i: 5).

“Mora da je Isus mislio tako i tako, jer ne vidimo kako je mogao misliti drugačije”, kaže ljudski intelekt. Žalosno, žalosno, ta kako smo se mogli toliko udaljiti od same jednostavnosti “blagovijesti veličanstvene radosti koja će biti za sve ljude”.

Uistinu “naravni čovjek ne prima ono što je od Duha Božjega; jer su za njega te stvari ludost; niti ih može spoznati, jer se one duhovno razaznaju” (1.Kor. ii: 14).

Isus je dao tjelesno zdravlje za tjelesnu bolest, a “one koji su imali potrebu za ozdravljenjem izliječio je” (Luka ix: 11). Dao je život tamo gdje je bila fizička smrt, kao Jairovoj kćeri

(Mark. v: 35-42); On je dao moć i hrabrost učenicima usred njihove slabosti i straha, tako da je nekoć kukavički Petar zauvijek poslije postao stijena hrabrosti i snage; Dao je radost za tugu, kao kad je vratio Mariji i Marti brata koji ih je napustio.

Sva stanja od kojih ljudsko srce postaje malodušno On je promijenio na puki upit. Nije ga trebalo moljakati i preklinjati tjednima i mjesecima. Promijenio je stanje. Kako? Ne davanjem patniku duha pokornosti, što je samo druga riječ za stanje apsolutne otupjelosti i obeshrabrenja, već uklanjanjem uzroka tuge i vraćanjem života, radosti, moći; vraćanjem nečega kako bi se do punine popunilo to mjesto postojeće praznine. “Ako dakle vi, budući zli, znate darivati dobre darove svojoj djeci, koliko će više Otac vaš koji je na nebesima dati dobra onima koji ga mole?” (Matej vii:11). “Svaki dobar dar i svaki savršeni dar dolazi odozgo, silazi od Oca svjetla, u kome nema promjene ni sjene od mijene” (Jak. i: 17).

Kroz sva doba za koja imamo biblijski zapis, proroci, svećenici i kraljevi su podučavali da više Boga u nečijem životu znači više dobra, bolji život.

Život je dobar, i svi želimo više toga. “Ja sam život”, rekao je Isus Krist; “Došao sam da bi oni imali život, i to život u izobilju” (Ivan x: 10). Više života zbog Njegovog prebivanja u nama:

“U Tvojem je Prisustvu ispunjenje i radost” (Ps xvi: 11). “Rekoh vam te stvari da moja radost bude u vama i da vaša radost bude puna” (Ivan xv: 11). Imamo puninu radosti jer je Njegova radost u nama.

“Mir svoj dajem vam, a ne kao što vam svijet daje” (Ivan xiv: 27). “Mir Božji koji nadilazi svako poimanje” (Flp. iv: 7). Mir

Božji, koji jedini može podržati naša srca i umove, tada imamo, jer imamo više Njega.

“Primit ćete moć nakon što Duh Sveti dođe na vas” (Djela i: 8), to jest, nakon što više Duha Božjega dođe u vaš život. Veća moć je samo više Boga, Sve Moći.

“Evo, sluge će Moje jesti... gle, Moje će sluge piti... graditi će kuće i nastanjivati ih... gle, sluge će se Moje radovati... gle, sluge moje pjevat će od radosti srca” (Iza. lxxv: 13, 14, 21). “Oni koji traže Gospodina neće oskudijevati ni u kojem dobru” (Ps. xxxiv: 10).

Krist, Sin Božji, govoreći kroz Isusa iz Nazareta (“Riječi koje vam kažem ne govorim od sebe, nego Otac koji prebiva u meni čini svoja djela”), u svojoj zahvalnoj molitvi, Ocu našem rekao je: “Kao što si ti, Oče, u meni, a ja u tebi, da i oni budu u nama... Ja u njima i ti u meni, da budu usavršeni u jedno” (Ivan xvii: 21-23).

Čudesan način, zar ne, na koji stvorenje ima biti učinjeno savršenim, znanim, voljenim i velikim: jednostavno dopustiti da se Božja volja vrši u nama, u našim okolnostima i okruženju. Ipak, do sada se kad bi netko rekao, “Neka bude volja Tvoja”, povezivalo samo sa smrću, patnjom i neuspjehom, i s prisilnim podvrgavanjem tim nebožanskim uvjetima, kao da je Bog njihov autor. “Bog nije Bog zbrke, već mira” (1 Kor. xiv: 33). O, kako smo u svom neznanju pogriješili i pogrešno razumjeli Boga, zbog čega smo danas mravi dok nas On htjede učiniti divovima u ljubavi, zdravlju i moći očitujući više Sebe kroz nas! Nismo Mu dopustili, jer smo se bojali reći: “Imaj svoj put u meni; očituj Sebe kroz mene kako Ti hoćeš.”

Ako je onda Božja volja da nam dadne sve te dobre darove, kako to da nam kao dobrim i iskrenim kršćanima, stvarno i uistinu Božjoj djeci, tako često svi oni nedostaju i uzalud

vapimo za pomoć? To je zato što nismo znali kako se nositi sa stvarima koje su suprotne Njegovoj volji; i kako primiti ono što je Bog u bescijenje dao.

Kako se nositi sa stvarima za koje znamo da su u suprotnosti s Očevom voljom kako ju je objavio Isus Krist?

Uzmimo, na primjer, bolest. Trebamo se sjetiti da je Isus opetovano govorio o njoj da nije od Boga već od Satana [Luk. 13:10-17, Mat. 12:22-28]; kao u slučaju “žene koja je osamnaest godina imala duha bolesti i bila je pognuta i nikako se nije mogla ispraviti”, rekao je: “Ne bi li ova žena, kćer Abrahamova koju je Sotona svezao, evo, ovih osamnaest godina, trebala biti oslobođena ovih okova u sabatni dan?” (Luka xiii: 16).

Opet, “doveden mu je opsjednut đavolom, slijep i nijem; i On ga ozdravi, tako da su slijepi i nijemi i progovarali i progledavali” (Mt. xii: 22). Kad su farizeji, koji su poznavali Isusa kao Davidova sina, to vidjeli i optužili ga da djeluje silom Belzebuba, kneza đavola, On je rekao: “Ako Sotona istjera Sotonu, podijeljen je protiv sebe; kako će onda stajati njegovo kraljevstvo. Ali ako ja izgonim đavle Duhom Božjim, onda vam se približilo kraljevstvo Božje” (Mt. xii: 26, 28).

Prepoznavajmo dakle, kao što je to činio Isus, da po volji Božjoj trebamo biti oslobođeni svojih slabosti. Suočimo se s tim problemom pošteno i otvoreno, bez ikakvog straha ili oklijevanja, djelujući u Njegovo ime i Njegovim autoritetom. (“I ovi će znakovi pratiti one koji vjeruju; u moje će ime izgoniti đavle,” Marko xvi: 17). Recimo hrabro: “Odstupi od mene Sotono! Ti si laž i otac svih laži. Bolest nije od Boga i ja joj se neću pokoriti. Bog je život. On je Svemoguć, a njegova je volja da kroz mene očituje život obilniji. Krist vlada i vladat će u ovom tijelu. Njegova volja je izvršena.” Ovo je mentalni stav koji moramo zauzeti.

Kako se trebamo nositi s voljom našeg Oca? Točno kao i sa svakim drugim testamentom. Što da radimo ako je neki prijatelj ostavio oporuku dajući nam nešto nama vrlo poželjno? Najprije bismo se trebali uvjeriti da to jest bila njegova oporučna volja; onda ne bismo smjeli činiti ništa manje nego prevrnuti svaki kamen dok ista ne bude izvršena. Ako li naiđemo na neko protivljenje i odugovlačenje, trebamo pogurati i odlučnije uprijeti da dobijemo ono što nam je po pravu nasljeđa pripalo.

Zar nećemo, zar ne bismo trebali, učiniti isto što se tiče volje Boga našega Oca? Ova je oporuka načinjena davno, dajući “svakome tko god hoće” “što god zamolite i zatražite”. Ova potonja klauzula u Božjoj volji i testamentu jedino je ograničenje koje je On postavio svakom ljudskom biću. “Što god poželite kad molite, vjerujte da ćete to dobiti i imat ćete” (Marko xii: 24). “Što god zaištete od Oca u moje ime, dat će vam” (Ivan xvi: 23).

“Provjerite me ovako, govori Jahve nad Vojskama, neću li vam otvoriti nebeske prozore i izliti vam blagoslov tolikog izobilja” (Mal. iii: 10)

Kako da prihvatimo sve ove velike darove Božje?

Bog je već učinio svoj dio u potpunosti. U Sucima xviii: 10 piše: “Bog ga je dao u tvoje ruke, mjesto gdje nema oskudice ni u čemu što je na zemlji” – to jest, što ljudsko srce poželi. “Vjerujte da primete”, rekao je Isus, “i imat ćete” (Mar. xi: 24). Bog je rekao: “Tvoje je pravo nasljedstva” (Jer. xxxii: 8); to jest, što god želite, vaše je po pravu nasljedstva jer vi ste Njegova djeca, a djeca su prirodni i punopravni, zakoniti nasljednici svega što Otac ima. Također “Tvoje je pravo otkupa” (Jer. xxxii: 7); to jest, u otkupljenju koje je izvršio Krist postali smo “baštinici Božji i sunasljednici s Kristom” (Rim. viii: 17). “Jer svi ste djeca Božja, po vjeri, u Krista Isusa” (Gal. iii: 26). Time nas je uvjerio da su sve stvari naše

po pravu, a “Bog nije čovjek, da bi lagao, Ni sin čovječji, da se predomisli: Je li rekao, i neće li to učiniti? Ili je On izgovorio, i neće li to učiniti dobrim?” (Brojevi xxiii: 19)

Sada na nama samo preostaje dokazati volju tvrdnjom i povjerenjem; provjeriti i dokazati Ga i vidjeti hoće li On učiniti sve što je obećao. Duh Sveti je jedini izvršitelj Božje volje, ali čak ni ovaj izvršitelj ne može ništa učiniti za nas ako ne zauzmemo ispravan stav.

“Ustani”, kaže On, “ne budi lijen da kreneš već uđi zaposjesti zemlju” (Suci xviii: 9). Dakle, postoji nešto, točno određeno nešto što moramo učiniti. U dokazivanju Boga ne smije biti krotke podložnosti stvarima koje nam dolaze a za koje znamo da su u suprotnosti s njegovom voljom za nas, kako je tu volju objavio Isus Krist.

Je li Isus ikada ikome rekao da je Božja volja da trpi neimaštinu, da bude bolestan ili da bude promašaj na bilo koji način? Ako je u vašem umu bilo kakva takva vizija Božje volje, odmah ustanite i u ime Kristovo zauvijek je izbacite iz svojih misli kao nedostojnu Oca punog ljubavi, i dvostruko nedostojnu sebe, Njegovog potomstva. Kad te bilo što od ovih stvari zadesi, odmah ustani i zatraži svoje pravo nasljedstvo. “Ja sam tvoj dio i tvoja baština”, govori Gospod (Brojevi xviii: 20). Sjetite se što je Bog, koji vam kaže: “Ja sam ... tvoja baština.” On je Život, Mudrost, Mir, Radost, Snaga, Moć. Upamtite da je dao u vaše ruke, iako vam to možda još nije vidljivo: mjesto gdje ničega ne nedostaje.

Kad je Bog rekao Mojsiju, “Moje je ime JA JESAM”, to je bilo kao da je rekao: “Ja sam ovoga trenutka za tebe sve za što imaš hrabrosti tražiti Me, ali moraš Me potvrditi. Ja sam opskrba za svaku nedostatnost u tvome životu, ali moraš Me uhvatiti za to, a zatim stati mirno i vidjeti spasenje koje ću Ja odraditi za tebe.”

Nama, u našoj duhovnoj nemoći, Isus danas kaže, kao što je to učinio nemoćnom čovjeku na bazenu Bethesde: “Hoćeš li ozdraviti?” to jest: “Hoćeš li to, a ne to tek klonulo priželjkivati? Jesi li odlučan primiti izvršenim to čime si zadovoljan da je Božja volja za tebe? Pa, onda i ja to hoću”, i učinjeno je.

Slušaj! “Ako hoćeš” ne donosi vidljiv odgovor na molitvu. Ali definitivan, pozitivan stav koji govori neće-bití-odlaganja, odlučno “Tvoja će se volja izvršiti u ovoj stvari” je sila koja uvijek donosi rezultate u očitovanje.

GLAVA III — OBILNIJI ŽIVOT

Život dakle, sav život, tvoj i moj, sve što ga drži na okupu i povezuje s vječnim silama svemira, kontinuirana je, božanska komunikacija. Nema razdvojenosti između naše vlastite duše i tog Duha u Kojemu, u najslobodnijem smislu, živimo, krećemo se i postojimo; između svijeta u kojem živimo i te Vječne Stvarnosti Čije je Supstancije i Čije je aktivnosti dio.

Život koji spava u stijeni, sanja u biljci, i budi se u saznanost u čovjeku, je isti, jedan veliki Život koji se otkriva jednako jasno u promjenama koje nas potiču na napredak kao i u egzaktnim kretanjima planeta.

Dresser.

Sav život je Božji dah. Kad je Bog stvorio čovjeka, On je “u njegove nosnice udahnuo dah života; i čovjek postade živa duša” (Post. II: 7).

Život, dakle, ono tajanstveno nešto što je čovjek uzaludno pokušavao analizirati, izvagati i izmjeriti, čak i proizvesti, život je, kažem, dah Božji. “Duh me Božji stvorio, i dah Svemogućega mi je dao život” (Job xxxiii: 4). Je li ikakvo čudo što čovjek uzalud pokušava zgrabiti ovo životno načelo, upregnuti ga, proizvesti?

Postoji samo jedna vrsta Života u svemiru. Sav život je Božanski; sav život je dah Božji. Sav život je Bog koji se očitovao. A očitovanja se razlikuju u stupnju, da tako kažemo, u kojem Bog, Dah Života, izlazi u vidljivost kroz različite oblike, prema “mjeri dara”. U stijeni nevidljivo nešto drži atome da ne odlete jedan od drugoga, što bi bila njihova

prirodna sklonost. Prirodna znanost ovo naziva kohezivnom silom. Kohezivna sila je samo drugo ime za Božji dah koji prožima atome stijena. Život u povrću, travi, drveću je sve jedan te isti Život koji se očituje u većoj mjeri nego u stijeni. Čovjek je najpotpuniji, najviši oblik Boga koji se očituje kao Život.

Čitamo da je “u početku” to tajanstveno nešto što ne možemo vidjeti, osjetiti ili time baratati, ali za što se jasno kaže da je “Božji dah”, udahnuto u glinenog čovjeka i “čovjek postaje živa duša” (Postanak ii: 7). Je li se način stvaranja išta promijenio od prvog početka? Nije li to “na početku” svakog novog stvaranja i danas? Nije li život svakog bića upravo dah Božji danas baš kao što je ikada bio? Nismo li svi jednako Njegova djeca, Njegovo potomstvo po nasljedstvu? Da, uistinu.

Božji dah je ono što Bog jest – to jest, iste je prirode i supstance. Ako je Bog Život, Njegov dah je Život. Ako je Božji dah naš život, taj život mora biti poput Boga, vječan u svakom djetetu koje On stvara. Bez tog pojedinačnog Božjeg daha nitko od nas danas ne bi mogao postojati. Ni duša čovjekova, koja je njegov intelekt, razum, niti tijelo čovjekovo nemaju života u sebi. Oba oživljava i održava na životu svakoga časa Duh koji je Bog, prožimajući ih i zasićujući. “Duh je taj koji oživljava” (Ivan vi: 63). “Vi ste mrtvi, i vaš je život skriven s Kristom u Bogu” (Kol. iii: 3).

Isus je došao da bismo mi imali život i da ga imamo u izobilju. Došao nam je pokazati naš pravi odnos s Izvorom svega života i poučiti nas kako da se svjesno primaknemo Bogu, našem Ocu, za život u izobilju, po potrebi. To ne znači samo duhovni život, već novina života za cjelokupno biće. Jesu li nam srca hladna i je li naša ljubav mrtva? Ne možemo analizirati ljubav, ne možemo je razviti po svojoj volji; ali znamo da je Bog Ljubav i ljubav je Bog. Ono što nam treba je više Boga, Ljubavi, udahnute u naša srca sve dok nismo prepunjeni njome i preobraženi Božanskom Ljubavlju u nova stvorenja.

“Dahnuo je na njih i rekao im: Primate Duha Svetoga” (Ivan xx: 22). Nešto je “disanjem” na njih predano.

Nedostaje li nam mudrosti? Nije mukotrpnije učenje ono što nam treba da ju zadobijemo, već nova doza Sve-znanja – SveZnanja, SveMudrosti – koju će On udahnuti u ove intelekate, On koji “svima daje objeručke i bez kritike.” Nama treba više tog daha živoga Boga.

Ako smo slabi i nestabilnog karaktera, ako smo neuspješni mentalno, duhovno ili fizički, ako se osjećamo na bilo koji način svezanima ili ograničenima, to je zato što nam treba više ovog tajanstvenog Daha Božjega koji je Moć, Život, Sloboda. “On nije Bog mrtvih već živih”, rekao je Isus (Luka xx: 38).

Zdravlje je više života. Medikamenti i lijekovi neće dati život. Putovanja i promjene okruženja kojima se tako često pribjegava u bolestima psihe i tijela, neće dati život osim u onoj mjeri u kojoj će uspjeti opustiti napeti, ukrućeni čovjekov um i tijelo te dopustiti Bogu, Koji je uvijek u procesu izlivanja života nama njegovoj djeci, da Svojim utjecanjem ispuni nedostatak. Boga ne moramo preklinjati. Obilniji Život hrli u duše i tijela ljudi kao zrak u vakuum čim nauče kako se svjesno opustiti i, okrenuvši se Bogu, pustiti Ga k nama.

Ljudi koji su stalno bolesni ili neuspješni na bilo koji način kažu da su umorni od svega i da žele umrijeti. Ne znaju što govore. Ne razumiju. Oni, zapravo, ne žele smrt, već više života. Ovaj Dah Svemogućeg za nas je jedino zdravlje i snaga, jedina moć i uspjeh bilo uma ili tijela. “S tobom je izvor života” (Ps. xxxvi: 9). “Tko nađe mene, nalazi život” (Izreke viii: 35). “U Njemu [Kristu, upravo ovom Kristu koji sada, kroz ljubav i vjeru, živi u svakome od nas] bješe život; i život bješe svjetlo ljudima” (Ivan i: 4). “Ali ako Duh Njega koji je uskrisio Isusa od mrtvih prebiva u vama, On koji je

uskrisio Krista od mrtvih oživjet će i vaša smrtna tijela svojim Duhom koji prebiva u vama” (Rimljanima viii: 11).

Život je Božji dar. Vanjski život je tek istjecanje unutarnjeg života; i taj se unutarnji život svakog časa napaja iz Izvora života kroz Krista u središtu našeg bića. Bog daje Svoj vlastiti život besplatno svima koji ga mogu primiti.

Ako je to istina, da je Dah Svemogućeg jedino zdravlje duha ili tijela, zašto tražiti negdje drugdje?

Što nam je onda činiti?

Promijenimo mišljenje. Okrenimo se. Ako smo, zbog neznanja o jedinom i nepogrešivom Izvoru sveg života, okrenuli leđa Bogu, a svoja lica prema ljudskoj pomoći, kao što su medikamenti, promjena okruženja i tako dalje, stanimo, okrenimo se!

“Nećete doći k meni da biste imali život” (Ivan v: 40), govori Krist Božji danas isto kao što je činio usnama Učitelja prije tisuću i devetsto godina. “Svojima je došao, i njegovi ga ne primiše” (John i: 11). “Ja sam uskrsnuće i život”, kaže taj isti Krist u vama danas. Primijetite, “ja sam”, a ne “bit ću” – sadašnje vrijeme, ne buduće. “Tko vjeruje u mene, i da je mrtav, živjet će” (Ivan xi: 25). To je kao da je rekao: “Onaj koji vjeruje u Mene kao Izvor svojega života, i okreće se od ljudskih načina k Meni kao Načinu, Putu, čak i ako se čini da je na samom posljednjem dahu duše, tijela ili okolnosti, kažem da će ga oživjeti ista sila koja je bila u stanju uskrsnuti Isusa iz mrtvih.”

Božji su darovi svima jednaki, ali moramo naučiti kako primiti ono što On slobodno daje, kako se otvoriti dotoku božanskog Života kroz Krista u središtu našeg bića, baš kao što bismo se otvorili toplim sunčevim zrakama. “Koji god ga je primiše,

njima je dao moć da postanu sinovi Božji, pa i onima koji vjeruju u Njegovo ime.” (Ivan i: 12).

Drugdje smo rekli da je svo svjesno uzimanje ili primanje od Boga mentalni proces. Ljudski um vjeruje da je odsječen, kad je u pitanju život, od Boga – da je zasebno biće, nešto odvojeno od Boga. To nije istina. Žica komunikacije između Stvoritelja i njegove kreacije nikada nije presječena – kanal utjecanja Božanskoga života nije nikad zatvoren. Svaka pojedina vlat trave dobija svoj život, svoju proljetnu obnavljajuću snagu izravno iz Izvora sveg života kao da je ona jedina stvar u svemiru. Svaki vrabac crpi svoj život izravno iz istog Izvora. Zar vi niste vrijedniji od mnogih vrabaca?

Kako čovjek može, mentalnim procesom, potaknuti i povećati ovaj utjek Božanskog života? Kako i najmanji od nas mogu svjesno crpiti ovu neiscrpnu Fontanu za život obilniji koji nam je potreban za dušu, tijelo i okolnosti?

“Moje riječi su duh, i život su”, rekao je Učitelj. Riječi. Ima li ikakve snage ili života u riječima? Da vidimo. “Izgovori samo riječ, i moj će sluga ozdraviti” (Matej viii:8), rekao je Centurion. To je bilo sve što je učinjeno, ali malo dalje čitamo: “sluga je ozdravio istoga časa.” “Poslao je Svoju riječ i izliječio ih i izbavio od propasti njihovih” (Ps. cvii: 20). “Moja riječ koja izlazi iz mojih usta neće mi se vratiti neispunjena, nego će ostvariti ono što želim” (Iza. lv: 11).

Sve riječi istine žive su nevidljivom Energijom koja ima moć činiti čuda. Istina je moćna u postizanju, ali da bi se izvršila ona mora biti izrečena u djelo, mora se pretočiti u riječi. Isti Krist koji je rekao “Ja sam Život”, također je rekao: “Ja sam Istina”. Život, Istina, Krist, jedno su. Riječi istine koje vi i ja izričemo u ime i u duhu Učitelja, postaju njegove riječi, pune života i zdravlja. Takve riječi stavljaju u pokret nevidljivu Energiju koja postiže i ostvaruje, a ona ne postiže ništa niti se ostvaruje kada nije pokrenuta.

Izgovaranje konačnih, pozitivnih riječi uvjerenosti sebi ili drugome ima čudesnu moć podizanja i preobrazbe, moć da uplašeno, drhtavo srce i tijelo koje pati ispuni sviješću stvarne žive Božje Prisutnosti. Čudesna je ta živodajna moć u definitivnom i snažnom nagonu u vama da “pjevate Gospodu novu pjesmu”, čak da ju učinite pjesmom hvale i zahvale za dobrobiti. Svatko ima moć svojom voljom, bez ikakvog osjećaja ako se drukčije ne može, slijediti Prorokov savjet, “uzmi sa sobom riječi i obrati se Gospodu” (Hošea xiv: 2). Bez obzira na to koliko je nečija bijeda duboka ili potresna, on se može natjerati pukom snagom volje da pogleda u Boga i kaže: “Blagoslovi Gospoda, dušo moja, i sve što je u meni neka blagosilja i veliča Njegovo sveto ime.

“Blagoslivljaj Gospodina, dušo moja, i ne zaboravi sve njegove dobrote:

“Koji prašta sve bezakonje tvoje; koji liječi sve tvoje bolesti;
“Koji otkupljuje tvoj život od propasti; koji te okruni ljubaznošću i nježnim milosrđem;
“Koji nasićuje tvoja usta dobrima.”

Bez obzira osjećate li se tako ili ne. Recite to. Pretočite to u riječi. Iz dubine bijede počnite iskreno i usrdno izgovariti riječi pohvale i hvale, i uskoro ćete se naći kako nehotice govorite: “Neću se bojati zla, jer Ti si sa mnom... moja se čaša dobrim prelijeva.”

Ovo je Božji način djelovanja da nas izbavi iz naših nevolja. Tako nas On tješi i daje novi život, tako što prvo “ugodno govorimo” nama i Njemu riječi istine. Takve riječi imaju moć osloboditi kanal između naših vlastitih središta života i Izvora svega života – kanale koji su možda postali začepljeni našom sebičnošću ili neznanjem – da se ostvari veliki mlaz utjecanja novoga života. “Zidove svoje nazvat ćeš Spasenjem i kapije svoje Hvalom” (Izaija lv: 18). Slava i zahvala širom otvaraju kapije Spasenja.

Možete reći: “Od kakve koristi sve ovo osim da mi podiže misao, olakšavajući mi podnošenje moje nevolje, bolesti, tuge? To ne može promijeniti stvarna, vidljiva stanja.” Da, može, i mijenja. Lazar je bio mrtav koliko je mrtvim mogao biti, bez i najmanjeg znaka života, kada je Isus podigao svoj pogled i rekao: “Oče, zahvaljujem ti.” On je razumio da će se vrata u zidu Spasa od ove smrti širom otvoriti na prvu riječ hvalospjeva. Svaki trenutak u kojem su naša srca tako uzdignuta u Duhu zahvalnosti (koje, zapamtite, donosi naš prvi početak izgovaranja riječi zahvalnosti za primljene dobrobiti) ova moćna Energija o kojoj smo pričali, a koja nije ništa drugo ili manje nego Duh živoga Boga, radi na tome da promijeni, obnovi i izliječi samu nevolju koja se čini da se obrušava na nas s propašću.

O koliko su puta to dokazala Božja djeca koja su u, u ovom ili onom stupnju, naučila način Očevog djelovanja, kao što ga je Isus poznavao. Koliko li su puta potvrdili da rješenje problema, ozdravljenje bolesti, nije ovisilo o ljudskom trudu, nego u potpunosti o odmicanju misli od nevolje i njenom usredotočenju, pukom snagom volje ako nikako drukčije, na pohvali, zahvaljivanju i blagosiljanju Boga za sve Njegove dobrobiti. “Ne silom niti snagom, nego po Mome Duhu, govori Gospod nad Vojskama” (Zah. iv: 6), je djelo izvršeno. Ovo je spiritualni zakon, nepogrešiv i nepromjenjiv — zakon koji djeluje; i prečesto, to je jedino što djeluje.

Nitko nije toliko slabe volje da se ne bi bio u stanju tako nagnati da se “prihvati riječi i obrati Gospodinu”, jednako kao što bi se uhvatio za moćnu polugu kako bi podigao neki teški uteg.

“Tko god hoće, neka slobodno uzme vode života” (Otk. xxii: 17).

GLAVA IV — KRIST U TEBI

Da se Krist i tisuću puta u
Betlehemu rodi,
Ako se ne rodi u tebi,
Duša ti je još uvijek bijedna.

Neizmjeran je Svevišnji; tko
Pak ga zna?
A ipak, ljudska duša Ga može
Savršeno objumiti.

Duša u kojoj Bog prebiva — koja
Crkva može biti svetija? —
Postaje hodajući šator
Nebeskog Veličanstva.
Johannes Schaeffer, 1677.

Čovjek je trostruko biće sastavljeno od duha, duše i tijela tako prožetih, pomiješanih jedno u drugo da nadilazi konačni um reći gdje završava jedno, a drugo počinje. Čitamo da je čovjek, kada je stvoren, stvoren na sliku i priliku Božju (Post. i: 27). Ni jedna inteligentna osoba ne može toliko pogriješiti i pretpostavi da Bog ima dijelove kao što ih ima ljudsko tijelo, ili da je vanjski čovjek na bilo koji način slika i prilika Božja.

Bog je Duh, Bog je Život, Bog je Ljubav i Mudrost i Moć. Bog je kombinacija Svega Dobrog. Može li mi netko reći koji su aktivni principi koji čine život? Može li mi itko analizirati ljubav? Može li itko izvagati ili izmjeriti mudrost? Može li itko

uhvatiti i baratati duhom ili ga spremati u kutiju? Ne, uistinu ne. Bog je duh; a pravi čovjek stvoren na Njegovu sliku je također duh. Duh je supstancija, bit, suština. Supstanca (od latinskog *sub*, ispod i *stare*, stajati) je ono nevidljivo, nematerijalno, ali stvarno nešto što stoji ispod, ili u središtu, – [bivajući ono na čemu je utvrđeno, utemeljeno ono iznad ili ono naokolo] – kao neuništiva jezgra i uzrok, svake vidljive stvari u postojanju.

Svi znanstvenici, duhovni ili materijalni, priznaju da postoji samo jedna supstancija od koje su sve stvari, vidljive i nevidljive. Ova jedina Supstancija je Duh, zauvijek nevidljiv, ali neuništiv. “Svjetovi su oblikovani Božjom riječju, tako da vidljive stvari nisu nastale od stvari koje imaju pojavnost” (Hebrejima xi: 3). Bog nije samo stvaralački Uzrok svakog vidljivog oblika inteligencije ili života na njegovom početku, već u svakom trenutku njegova postojanja. On živi unutar svake stvorene stvari u njenom samom središtu kao Život, njen uzrok koji ju neprestano obnavlja, iznova stvara, izgrađuje. Ovo nije panteizam, koji izjavljuje da je vidljivi svemir, uzet ili zamišljen kao cjelina i u cjelini, Bog. Ne, ne, daleko od toga. Bog se izražava na vidljive načine. Čovjek je Njegov najpuniji, najpotpuniji izraz. Bog je živi, topli, pulsirajući Život koji prožima naše biće. On je oživljujuća inteligencija koja održava ove umove uravnoteženim i postojanim tijekom svih životnih peripetija. On nikada nije i nikada ne može biti ni na trenutak odvojen od svojih kreacija. “Vi ste hram Boga živoga; kao što je Bog rekao: U njima ću stanovati i hodit ću u njima” (2 Kor. vi: 16). “Ne znate li da je vaše tijelo hram Duha Svetoga Koji je u vama, Kojega imate od Boga” (I Kor. vi: 19). “Kralj Izraela, pa i Gospod, je usred tebe” (Sef. iii: 15), ne usred zajednice kao takve, nego usred tebe, pojedinca.

Bog je Otac naših duhova, našeg stvarnog ja. Mi smo Njegovo potomstvo, Njegova djeca. “Postoji jedno tijelo i jedan duh. ... Jedan Bog i Otac svih, Koji je iznad svih, i kroz sve, i u

svima vama” (Ef. iv: 4-6). Bog je svu svoju djecu učinio jednakima. On nema favorita. Čovjekov je duh uvijek bio i uvijek će biti “na Njegovu sliku”, dok je stvaranja, bez obzira što vanjski čovjek čini da tu sliku sakrije. Isus je više puta javno priznao činjenicu našeg jedinstva s Njim samim, sinovi Božji, kao što je On Sin, sunasljednici s Njim. “Oče naš”, molio se, s tisućama oko Njega. “Idite mojoj braći i recite im: Uzdižem se k Ocu mome, i vašem Ocu, i Bogu mome i vašem Bogu”, rekao je Mariji (Ivan xx: 17). “Ne zovi nikoga svojim ocem na zemlji; jer Jedan je vaš Otac koji je na nebesima” (Matej xxiii: 9).

U trenutku kada bilo tko od nas prepozna Boga kao Oca naših duhova, a time i Oca svih ljudi, tog trenutka prepoznaje nov i vitalni odnos svih ljudi jednih prema drugima; i mi kažemo, “Oče naš” s novom dubinom i značenjem. U tom trenutku zauvijek iskoračujemo iz svih uskih, sebičnih afekcija, svih “ja i moje”, u široku univerzalnu ljubav koja obuhvaća cijeli svijet, uzvikujući kao što je Krist promatrajući mnoštvo oko sebe: “Evo moje majke i moje braće!” (Marko iii: 34).

Čovjek je stvoren na sliku Božju. Je li onda ovo osjetilno stvorenje koje vidimo, koje jede i pije, Božja slika? Nikako. Ali Božanska Iskra u središtu njegova bića, vječno obnavljani Božji Dah koji je život, inteligencija tog čovjeka, bila ona puna ili ograničena, Božja je slika, dio samoga Boga. Je li ovaj ružni grub komad mramora, na kojemu se jedva nos ili usta mogu tek nazrijeti, kip? Ne, ali bit će kad kipar završi s tim. Savršeni kip je tu, ali skriven, čeka dodir majstorove ruke da ga iznese na vidjelo.

Isus je prvenstveno poučavao ljude kako da žive, da se pokaju od svojih grijeha, da se okrenu od svih nedjela, da ljube druge čak i polože život za svoje neprijatelje ako je potrebno. Pri kraju svojeg podučavanja, rekao je: “Imam vam još mnogo toga za reći, ali sada to ne možete podnijeti. Međutim, kada dođe On, Duh istine, uvest će vas u svu istinu; jer On neće

govoriti Svoje; već što god On čuje, to će govoriti; i on će vam pokazati stvari koje dolaze” (Ivan xvi: 12, 13), Isus im je bio vidljivi spasitelj. Pokazao im je da ima moć na zemlji oprostiti grijeh, ozdraviti bolesne i uskrsnuti mrtve. Sebe je nazvao Život, Vrata, Put. Ali nakon svega toga, rekao je, još vam nisam rekao sve što znam; ne biste to sada mogli podnijeti. “Za vas [ne za Njega] je korisno da ja odem; jer ako ne odem, Utješitelj vam neće doći” (Ivan xvi: 7). “I molit ću Oca, i On će vam dati drugog Tješitelja, da ostane s vama zauvijek. . . jer On s vama prebiva i u vama će bivati” (Ivan xiv: 16, 17).

Tako je Isus prepoznao da osobni spasitelj kojemu ljudi mogu prići, izvan njih samih, nije dovoljan; imalo je to svojih ograničenja. Za svakoga, za sve mora postojati unutarnje duhovno rođenje, svijest o Kristu koji prebiva u njima, koji je uvijek prisutan u njima da im bude vodič i učitelj kada On, Isus, više neće biti vidljiv. “Neću vas ostaviti bez utjehe”, rekao je svojim učenicima, “doći ću k vama... Tog ćete dana znati da sam ja u Svom Ocu, i vi u Meni i Ja u vama” (Ivan xiv: 18, 20). U cijelom svom ranom učenju Pavle je govorio samo o sinu čovječjemu, Isusu, koji je bio raspet i uskrsnuo. No, u kasnijim godinama, kako je rastao u milosti i spoznaji istine, govorio je svojoj duhovnoj djeci o svojim “ponovnim rađaonim mukama dok se Krist ne uobliči u vama” (Gal. iv: 19), također o “tajni skrivenoj od vjekova i naraštaja, ali sada očitovanoj Njegovim svetima; . . . koja je Krist u vama, nada slave” (Kol. i: 26, 27).

Što je Isus mislio? Što je Pavle mislio? Postoji li, dakle, više, potpunije rođenje od onog koje mnogi kršćani poznaju, onog slijeđenja raspetoga Isusa, Sina Marijinog, Koji jest i uvijek mora biti osoba izvan nas samih.

Zasigurno postoji. Nije lako objasniti odnos koji Isus, čovjek iz Galileje, ima prema Kristu Božjem koji se ima oblikovati u nama; jedva da je moguće riječima objasniti tajnu “koja je Krist u vama, nada slave”. To se ne može izraziti riječima. To

čovjeku dolazi kao otkrivenje; i, tako dolazeći, stvarno je koliko i samo nečije postojanje. Nije čovjek Isus, osoba, sin čovječji koji je trebao biti Spasitelj, jer taj je dio Isusa bio ljudski. On je sam o tome svaki put govorio kao takvom. “Ja od sebe (od svog smrtnog ja) ne mogu ništa učiniti” (Ivan v: 30). “Otac koji prebiva u meni, On čini djela” (Ivan xiv: 10). “Sin ne može ništa od sebe samoga.” (Ivan v: 19). Bio je to Krist, Pomazanik, sâm Božansko u središtu Njegovog bića koji je izašao i činio djela kroz Isusa. Utješitelj kojeg je obećao trebao je biti “Duh Istine koji od Oca izlazi” (Ivan xv: 26). Sâm duh ovog istog Oca Koji je prebivao u Isusu trebao je boraviti u njima i nama. Taj isti Krist “kome je dana sva vlast” oblikovan je duhovnim rođenjem u središtu tvog i mog bića, i tamo boravi. On “Koji je slika Nevidljivog Boga” postaje “prvorođeni svakog stvorenja” (Kol. i: 15), to jest, On je prvi izlazak Nevidljivog Oca u vidljivo stvorenje. On ostaje unutar nas najprije kao nejače, ili u malom stupnju; ali raste i rastući u proporciji s našim prepoznavanjem Njegovog bivanja tamo, i uz ohrabrenje i nekom vrstom udvaranja, da tako kažem, stvaramo mjesta za Nejače u Nutarnjosti.

U tom slatkom i svetom odnosu dolazi do živog dodira, intimne vrste prožimanja cijelog bića s Božanskim Izvorom svega dobra i svakog davanja. Čovjek postaje svjestan novog odnosa između živog, u njemu prebivajućeg Krista, Kome je dana sva moć, i stvorenja čije su potrebe neograničene. Sâm Kristov um koji je bio u Isusu je u vama. Dobivate saznanje da je Beskonačna Skrb za dušu, tijelo i okolnosti na neki način na dohvat ruke u ovom u vama prebivajućem Kristu. “U Kome su skrivena sva blaga mudrosti i znanja” (Kol. ii: 3). “U Njemu prebiva sva punina Boga tjelesno” (Kol. ii: 9). “I od punine njegove imamo sve što primismo” (Ivan i: 16). “I vi ste potpuni u Njemu” (Kol. ii: 10). Čudesan, gotovo nepojmljiv odnos!

Kako ima čovjek, cijeli čovjek, duša i tijelo, biti učinjen savršenim? težnjom i trudom? orezivanjem tu i tamo neke

grane staroga stabla? odsijecanjem ove i one navike? Nikako. Ništa od toga nije put koji je odredio Krist. Rekao je: "Ja sam Put." Rekao je "Ja u njima i Ti u meni da budu savršeni" (Ivan xviii: 23). Učinjen savršenim, tako što je Jedan Savršeni Život boravio u drugom nesavršenom životu i ispunjao ga Svojom vlastitom puninom. Čitav čovjek je učinjen savršenim time što ovo Ja-u-njima izlazi u vidljivost, zbog našeg čekanja na Njega u prepoznavanju Njegove stalne Prisutnosti u nama, i naše kontinuirane potvrde da se On sada očituje kao Savršeni kroz nas. "On se mora uvećati, a ja umanjiti" (Ivan iii: 30).

GLAVA V — VJERA

Tražite, i bit će vam dano; tražite, i naći ćete; kucajte i otvorit će vam se. Jer svak koji traži prima; a tko traži, nalazi; i onome tko kuca otvorit će se.

Zaista, kažem vam, ako tko god kaže ovoj gori : "Pomakni se i baci se u more!" i neće posumnjati u svome srcu, nego će vjerovati da će se dogoditi ono što kaže, imat će sve što kaže.

Isus.

Što je Isus imao na umu kada je kao onaj koji ima autoritet dao tako zapanjujuću – i, ljudskom umu, gotovo nerazumljivu – izjavu kao što je ova iznad?

Mi molimo, tražimo vjerujući da ćemo dobiti, ali ne primamo. To se uvijek iznova ponavlja sve dok se ne razbolimo i naša hrabrost posustane zbog neodgovorene molitve i počnemo govoriti: "Bog ne odgovara. Nemam dovoljno vjere ili prave vjere." Zbog ponovljenih neuspjeha postajemo otupjeli i dok se još uvijek molimo rijetko zaista očekujemo odgovor. Nije li to tako?

U čemu je problem?

Mnogi kršćani brkaju nadu za vjeru. Nada očekuje odgovor negdje u budućnosti; vjera to već sada uzima kao gotovo. Nada gleda negdje naprijed; vjera ustvrđuje da je primila, čak i prije nego što se pojavi i najmanji vidljiv dokaz. Čovjekov način je proglasiti bilo koju stvar učinjenom nakon što postane opipljiva osjetilima; Božji način je da proglasiti učinjenim prije nego što se išta nađe na vidiku. "Bog zove

stvari koje nisu kao da jesu.” (Rim. iv: 17). Ova izjava “Gotovo je”, kada još uvijek nema vidljivih dokaza, ima moć željeni objekt dovesti u vidljivost. “Svjetovi su oblikovani Božjom riječju [Bog je objavio da je to učinjeno] tako da stvari koje se mogu vidjeti nisu načinjene od stvari koje imaju pojavnost” (Hebr. xi: 3); to jest, stvari koje se vide nisu napravljene od vidljive nego od nevidljive Supstance izgovorenom Božjom rječju. Ako išta očekujemo od Boga, moramo se prilagoditi Njegovom načinu rada.

Poslušajte Pavlovu definiciju vjere: “Vjera je suština (Supstanca) na kojoj su utvrđena nadanja, potvrda postojanja nevidljivoga” (Hebr. xi: 1). Drugim riječima, vjera s pravom uzima nevidljivu suštinu, supstancu željenih stvari i dovodi ju u svijet dokaza, potvrde, to jest u vidljivost dovodi stvari koje prije nisu bile viđene. Postoji samo jedna supstanca od koje je načinjena Stvarnost svih stvari. Ova je supstanca uvijek prisutna, ali nevidljiva. Posvuda je oko nas i ispunjava svemir poput ozračja koje dišemo. U Njoj živimo i krećemo se i opstojimo, jer je to Božanska Prisutnost ili Supstancija. Ona je nevidljivo, ali Stvarno i Vječno koje uvijek [utvrđujući] stoji ispod i unutar vidljivog, ali vremenitog.

Vjera, o kojoj ovisi sav odgovor na molitvu, nije, kao što pretpostavljaju mnogi iskreni i ozbiljni ljudi, vrsta nekakvog izmičućeg-i-iluzornog mentalnog stanja koje je teško uhvatiti i zadržati. Kad bi to tako bilo, Božje dijete bi zaista trebalo početi očajavati. Ne, nego postoji nešto što bi se moglo nazvati razumijevajućom vjerom – vjerom koja se temelji na principima nepogrešivim kao što su i oni matematike. O toj vjeri govorio je taj čovjek iz Galileje kada je rekao: “Onome tko vjeruje, sve je moguće.”

Isus je uvijek govorio kao onaj koji ima vlast. On je dokazao ono o čemu je govorio i što je neupitno znao. Znao je da se sav Božji rad s čovjekom temelji na nepromjenjivom zakonu, zakonu koji je, ako se poštuje, po samoj svojoj prirodi

obvezan proizvesti određene rezultate, bez obzira na to tko ili kakav je čovjek koji poštuje taj zakon. On nikada nije ulazio u detalje kako i zašto ti zakoni funkcioniraju; ali svakako je On, u nekoliko jezgrovitih Riječi, izgovarao zakon prepuštajući pritom potvrđivanje njegovog djelovanja bilo kome “tko to hoće”.

Kakva je to vjera koja razumije, a na kojoj počiva doslovno ispunjenje svih Božjih obećanja ?

“Postoje stvari koje je Bog tako neraskidivo spojio da ih je, čak i njemu, nemoguće razdvojiti, jer Bog nikada ne krši svoje vlastite zakone. Te su stvari tako utvrđene zakonom da ako imamo jedno, uvijek i neporecivo moramo imati i drugo. One su kao uzrok i posljedica u svom međusobnom odnosu. Evans to ilustrira zakonima geometrije. Na primjer, uzmimo trokut: zbroj svih kutova jednak je dvama pravim kutovima. Bez obzira na to koliko je trokut veliki ili mali, bez obzira gdje ga našli ili tko bio taj koji ga pronađe, ako nas pitaju za zbroj njegovih kutova, možemo bez oklijevanja odgovoriti, ne čekajući ni časka da proučimo i sračunamo baš taj konkretan trokut, da je to upravo dva prava kuta [180°]. Ovo je apsolutno sigurno. Bilo je sigurno prije nego što je vidljivi trokut ikad nacrtan; i znali smo to unaprijed jer se temelji na nepromjenjivim, fiksnim zakonima. Bilo je to jednako istinito prije nego što je to itko ikada prepoznao takvim kao što je znano danas svima. Znali to ljudi ili ne, to ništa ne mijenja na stvari; jedino, u mjeri u kojoj smo upoznati s jednom takvom vječnom istinom, možemo imati koristi od nje.

Jednostavna je činjenica da jedan i jedan čine dva. To je vječna istina. Ne možete spojiti jedan i jedan, a da ne dobijete dva. Možete vjerovati ili ne; činjenica ostaje, i jedino vi gubite ako ju ne priznate i ne prihvatite.” *Pouke o Istini*

Svijetom duhovnih stvari upravlja zakon jednako tako nepromjenjiv i nepogrešiv kao i zakon koji upravlja prirodnim svijetom. Takozvano nadnaravno nije izvan zakona samo zato što je iznad prirodnog zakona. U pitanju je jednostavno djelovanje jednog višeg zakona, višeg od bilo kojeg koji smo, našim ograničenim razumijevanjem, dosad poznavali jer on se bavi jednom višom sferom. Kada dođemo u harmoniju, uskladimo se s ovim višim zakonom, odmah imamo svu moć Samoga Boga koja radi s nama za upravo onu stvar radi koje molimo, i mi ju dobivamo. Ponekad duša, djetinjom intuicijom, dođe u taj sklad i primi odgovor na molitvu. Ali moguće je da mi upoznamo zakon Božjeg djelovanja i da se svjesnim naporom s njime uskladimo.

Božja obećanja su sigurne, vječne, nepromjenjive istine koje su uvijek bile i uvijek moraju biti istinite, bilo u ovom ili onom vijeku, bilo na vrhu planine ili pod morem. Obećanje je, prema Websterovom riječniku, nešto što je unaprijed poslano da naznači da je nešto [još] nevidljivo pri ruci. Ono je izjava koja osobi kojoj je dano daje pravo da očekuje, da zahtijeva izvršenje tog čina. Bog je Sebe vezao za Svoju djecu nebrojenim obećanjima i uzvisio je Svoju riječ iznad cijelog Svojeg imena. Vidi Psalme sto trideset osmo poglavlje, drugi stih.

“Jer kada je Bog dao obećanje Abrahamu, jer se nije mogao zakleti većim, zakleo se samim Sobom. ... Jer ljudi se uistinu kunu većim; a zakletva kao potvrda za njih je kraj svakog sukoba.

“Pri čemu je Bog, želeći obilato pokazati baštinicima obećanja nepromjenjivost Svojega savjeta, potvrdio isti zakletvom:

“Da bismo po dvije nepromjenjive stvari, u kojima je Bogu bilo nemoguće lagati, imali snagu utjehe” (Hebr. vi: 13, 16, 17, 18).

Bog je naša Svedovoljnost u svemu. On je Beskonačna [Isporuka,] Opskrba “većim nego što možemo tražiti ili zamisliti”, svime što konačno stvorenje može zatrebati ili poželjeti. Obećanja su već dana. Snabdjevenost, iako nevidljiva očima smrtnika, već je pri ruci. “Prije nego oni pozovu, ja ću se odazvati” (Iza. lxxv: 24).

“Moj Bog će ispuniti sve vaše potrebe sukladno Svojem bogatstvu u Slavi” (Flp. iv: 19). Ali, “Tko dolazi k Bogu, mora vjerovati da On jest i da je Nagrađivač [također i nagrada] onima koji ga marljivo traže” (Hebr. xi:6).

Evo dva temeljna principa na kojima počiva cijela ova tajna Razumijevajuće Vjere:

Prvo, isporuka uvijek čeka potražnju [potrebu].

Drugo, potražnja [potreba] mora biti napravljena prije nego što će isporuka doći da ju izvrši i ispuni.

Prepoznati ove dvije izjave kao istinu i ustrajno ih potvrđivati značit će poštivanje zakona Božjeg davanja. Vjera nema nikakve veze s vidljivim okolnostima. Onog časa kada netko razmotri okolnosti, istog časa on napušta vjeru.

Kad je Isus, prepoznavši nepromjenjivu činjenicu da nas opskrba svake oskudice čeka nadomak, iako nevidljiva, rekao: “Tko traži, prima,” On je jednostavno iznio istinu jednako nepromjenjivu kao što je ona uzroka i posljedice. Znao je da nema potrebe ni za kakvim nagovaranjem ili moljakanjem oko toga, jer je Bog već ispunio svoj dio prije nego što mi zatražimo.

“Sve što želite i za što molite, vjerujte da ste to primili, i bit će vaše” (Marko xi: 24, RV). “Vjerujte da ste to primili” - prošlo vrijeme. Ah! tu je najteži dio. Vjerujte da ćete ih (buduće vrijeme) primiti. Da, to bi već bilo lakše. Ali reći da

je stvar učinjena dok od nje nigdje ni traga ni glasa – možemo li mi to izvesti? Da, možemo i moramo ako želimo primiti odgovor na našu molitvu. To je ta vjera o kojoj ovisi svo naše primanje, “Pozvati ono što nije, kao da jest”, jednostavno stoga što je Bog tako rekao; i držati se toga nepokolebljivo pozitivnom i kontinuiranom tvrdnjom da je učinjeno. Ovo je naš dio ugovora. Ovo je poštivanje Božjeg zakona opskrbe. Bog je rekao “JA JESAM”, a ne “Ja ću biti”, kada je dao svoje ime Mojsiju. On kaže “JA JESAM” svakome od nas danas, a onda nas ostavlja da popunimo “što god želite”. JA SAM zdravlje, JA SAM snaga, JA SAM opskrba, uspjeh – bilo što za šta se usudimo uhvatiti Ga.

Kako da uzmemo ono što želimo?

Ovo uzimanje je čisto mentalni proces. Kad je Isus otišao na Lazarov grob da izvrši silno čudo, nije počeo molitvom za pomoć, nego je podigao svoj pogled i izjavio: “Oče, zahvaljujem Ti što si me uslišao; i znam da me Ti uvijek slušaš” (Ivan xi: 41, 42). Dakle, prisjećajući se Božjeg zakona ponude i potražnje [isporuke i potrebe, narudžbe], počinjemo mu zahvaljivati što je On Sebe učinio našom obilnom opskrbom i da je prije nego što smo pozvali pružio ono što upravo namjeravamo zatražiti. I nastavljamo Mu zahvaljivati što imamo (ne ćemo imati) željeni zahtjev od Njega; i mi, s pouzdanjem, ali tiho i odlučno, uvijek iznova potvrđujemo da ga imamo u posjedu. Moramo biti uporni i nepopustljivi oko toga. Bog je rekao Jošui: “Svako mjesto na koje će stopa tvoja zagaziti dao sam ti” (Jošua i: 3). I On nama to govori u svakom činu molitve. “Svako mjesto na kojemu čvrsto i odlučno stojite u potvrdi, njega sam vam dao. Usudite se to tvrditi, zahtijevati; stavite svoju nogu čvrsto na svoju tvrdnju i imat ćete to.” Vjerujte u ono što radite, jer radite na Božjem vlastitom nepogrešivom, nepromjenjivom zakonu i ne možete pogriješiti.

Čak i usred bolesti mirno i samouvjereno potvrdite: “Bog je u meni, moje puno zdravlje, sada, unatoč trenutačnoj pojavnosti”, – jer, nije li rekao “JA JESAM”? Isus je rekao “Ne sudite prema pojavnosti, nego sudite sudom pravednim [ispravnim]” (Ivan vii: 24). U nedostatku, oskudici bilo koje vrste “tražite i vjerujte da primete”; to jest, zatražite i počnite odmah, čak i bez ikakvih vidljivih dokaza, potvrđivati “Bog jest (ne bit će) moja opskrba ovdje i sada”. Budite odlučni u tome; On će se sigurno očitovati sukladno Njegovom obećanju.

“Što god poželite” jedino je ograničenje između nas i Njegovog “JA JESAM”. Očekivati da će bilo što “biti dano” zauvijek će to držati malko u budućnosti, samo malkic ispred Sada. Moramo, iako je to teško mentalno učiniti, iskoračiti ravno preko razdjelne linije i reći “Učinjeno je.” Što se tiče Božjeg dijela, sve nam je već “dano” u Kristu koji je “punina Božanstva tjelesno”. “Jer se Ocu svidjelo da u njemu prebiva sva punina” (Kol. i: 19). Krist je ovdje prisutan, ne tamo negdje daleko. Iako je nevidljivo našim očima smrtnika, sve što možemo poželjeti je sada ovdje. “Sva su Božja obećanja u Njemu da i u Njemu amen” (2 Kor. i: 20), znači da su sva ispunjena sada u Njemu. Sve je u Kristu i Krist je u vama. “Vi ste potpuni u Njemu” (Kol. ii: 10). Zar onda ne možemo u vjeri kazati: “Sve je moje ovdje i sada”?

Uporna, nepokolebljiva potvrda da je to izvršeno i učinjeno vidljivim sada, dovest će u očitovanje što god netko zatraži ili poželi.

GLAVA VI — DAVANJE I PRAŠTANJE

Tada mu dođe Petar i reče: Gospodine, koliko će puta moj brat sagriješiti protiv mene i ja da mu oprostim? do sedam puta?

Reče mu Isus: Ne kažem ti do sedam puta, nego do sedamdeset puta sedam.

Jer ako oprostite ljudima njihove grijehove, oprostit će i vama vaš nebeski Otac:

Ali ako ne oprostite ljudima njihove grijehove, ni vaš Otac neće oprostiti vaše grijehove.

Isus.

Toliko su nam poznate Isusove izreke da nam se ponekad čini da su izgubile svaki smisao. Rekao je “Ako svoj dar doneseš na žrtvenik i ondje se sjetiš da tvoj brat ima štogod protiv tebe; [puno više ako imamo nešto protiv brata svoga] ostavi ondje svoj dar pred oltarom i idi svojim putem; najprije se pomiri sa svojim bratom, a onda dođi i prinesi svoj dar” (Matej v: 23, 24). To je jednako kao reći da svatko tko dolazi Bogu u molitvi, jednostavno mora ostaviti, otpustiti svu zlu volju prema svom bratu ako želi ili očekuje bilo kakvo svjesno zajedništvo s Bogom.

“Ako čovjek kaže da voli Boga, a mrzi brata svojega, lažac je; jer tko ne voli brata svoga kojega vidi, kako može ljubiti Boga kojega ne vidi?” (1. Ivanova iv: 20).

“Ako nas naše srce osudi, Bog je veći od našeg srca i zna sve...”

Ako nas srce naše ne osuđuje, onda imamo pouzdanje u Boga. I što god zaištemo, od Njega primamo” (1 Ivan iii: 20-22).

Kad je Isus rekao: “Jer ako ne oprostite ljudima njihove prijestupe, ni Otac vaš nebeski neće oprostiti vaše prijestupe” (Matej vi: 15), On je, kao i uvijek, s punim poznavanjem govorio o velikom zakonu Božjeg odnošenja prema Njegovoj djeci. To ne smijemo ni na trenutak shvatiti u smislu da nam Bog, u nekakvom duhu Ja ću-ti-vratiti-dobro-onkako-kako-ga-daješ, odbija oprostjenje kada ne opraštamo drugima; ne smijemo ni pomišljati da je On ljut na nas i neoprostivo nam okreće leđa, ako pogriješimo. Nikako. Bog nije neki samozadovoljni roditelj koji daje nagradu za dobro činjenje, a kažnjava u bijesu za neuspješnost. Takvo poimanje Njega je omalovažavajuće i nedostojno je misli bilo koje inteligentne osobe.

Pogledajmo možemo li otkriti kako Božji zakon djeluje u ovom pitanju praštanja i davanja. Naš prvi korak je prisjetiti se u kakvom smo mi to odnosu s Bogom i našim bližnjima. Bog je u Kristu i Krist je u nama i u svim ljudima; Bog Beskonačni, nepresušni Izvor, Veliko vrelo i Spremnica Svega Dobroga, zauvijek je u želji i u procesu izlivanja kroz Krista svojoj djeci; mi Božja djeca, Njegovo potomstvo, oživljeni smo i održavani na životu Njegovim Dahom koji se neprestano obnavlja u nama, i stoga, u najdubljoj realnosti, nikada nismo odvojeni od Njega ni na tren – On je Život, Ljubav, Um koji je u nama, jedina Moć koju imamo za činiti bilo što. Kao što je Isus rekao: “Ja sâm od sebe ne mogu učiniti ništa”, tako isto, tisuću puta više, mora reći svako ljudsko biće.

Za sebe, da smo stvarno odvojeni od Boga, mi smo ništa i ne možemo učiniti ništa. Ali “Imamo ovo blago [Krista] u zemljanim posudama, da izvrsnost sile bude od Boga, a ne od nas” (2 Kor. iv: 7). Krist u nama i Bog u Kristu (“riječi koje vam govorim ne govorim od sebe nego Otac u Meni”, dakle Otac govori u Kristu), kaže: “Ja sam Život”. Svakim dahom

iznova uvlačimo ovaj Božji život, koji je Bog. I mora postojati stalna, neprekidna obnova. Dah od jučer ili od prije sat vremena nije dovoljan za ovaj trenutak. Kada udahnemo samo malo ovog Daha Života, mi smo takoreći polumrtvi. Ipak, i dalje je naš “život skriven s Kristom u Bogu” (Kol. iii: 3), čeka nas; i nije Njegova greška ako uzmemo samo malo njega. Bez obzira koliko smo grešni, ili koliko je naš život prekriven i skriven svjetovnošću ili ravnodušnošću, izvor našeg života ostaje nepromijenjen.

Tako je i s našim unutarnjim svjetlom, svjetlom svih ljudi – mudročću, rasuđivanjem, znanjem i tako dalje. To nam sve svakoga časa dolazi od Boga po Kristu, “u Komu su skrivena sva blaga mudrosti i znanja” (Kol. ii: 3). “Život bješe svjetlo ljudima” (Ivan i: 4). “On [Krist] je istinsko svjetlo koje obasjava”, koga? nekoliko kršćana? nekolicinu u ovoj ili onoj Crkvi? Ne, uistinu; već je On “Svjetlo koje obasjava (i nastavlja osvjetljavati) svakog čovjeka koji dolazi na svijet” (Ivan i: 9).

A ako je Bog u Kristu Život sveg života, ako je On Svjetlo svake svjetlosti, Sila svih sila, kako to da neki pate od nedostatka života, neki sjede u tami, neki su u slabosti karaktera i tijela?

Slušajte! Mi nismo automati. Mi smo stvoreni na sliku i priliku Božju i, poput Njega, imamo moć izbora, moć da odlučimo svak za sebe. “Samo je jedan Bog, Otac, od Kojega je sve, i mi u njemu; i jedan Gospodar Isus Krist, po Kojemu je sve, i mi po njemu” (1 Kor. viii: 6), zasigurno. Postoji samo jedna Sila, ali svatko od nas ima moć otvoriti se toj Sili ili se zatvoriti za Nju, što god odabere. Sila živi i dalje, što god mi napravili. “A onima koji su ga primili, dao je moć da postanu [svjesno] sinovi Božji” (Ivan i: 12).

Unutarnja svjetlost dolazi “svakom čovjeku koji dolazi na svijet”; ali mi se možemo zatvoriti za Svjetlost bilo kroz

neznanje ili svojevoljno – ishod je isti – i živjeti u tami. Svjetlost u svakom čovjeku jednako svijetli, bilo da ju taj čovjek prihvaća ili odbija. “Svjetlost svijetli u tami, i tama ju ne obuze” (Ivan i: 5). U ovom je slučaju Svjetlost isključena zbog neznanja. “A ovo je osuda, da je svjetlost došla na svijet, a ljudi su više voljeli tamu nego svjetlost, jer su njihova djela bila zla. Jer svaki koji čini zlo mrzi svjetlo, niti dolazi k svjetlu, [slobodna volja] da se njegova djela ne bi ukorila [ili otkrila]” (Ivan iii: 19, 20). Tako je Svjetlo dobrovoljno ili namjerno isključeno – opet stvar čovjekova izbora. Oba stanja ovise o čovjekovom mentalnom stavu. U prvom slučaju, on nije svjestan da u njemu postoji svjetlost; “tama to nije shvatila”. A u drugom slučaju on tvrdoglavo odbija prići k Svjetlu, jer “mrzi svjetlo”.

Moć koja je u čovjeku je božanska. Sva je od Boga, Koji je Svemoć, ali čovjeku je dan izbor da upotrebljava ili usmjerava ovu Moć za dobro ili zlo. Svjetlo koje je u čovjeku dobro je. To je Krist; ali čovjek može izabrati koristiti to Svjetlo za svoje vodstvo ili za svoju propast.

Svi naši odnosi s Bogom, našim Ocem, kako nas je poučio Isus, ovise, nama svjesno ili ne, o nekom našem mentalnom stavu, a ne o nekom promjenjivom stavu Boga prema nama. Bog je, u samoj svojoj prirodi, zauvijek u procesu davanja, baš kao što je i sunce, u samoj svojoj prirodi, zauvijek u procesu isijavanja samoga sebe, izlivanja naokolo svjetlosti i topline. Sunce ne treba nagovarati i poticati da sja. Ono jednostavno ne može, ni na trenutak prestati sjati dok god ono ostaje sunce. Jedini način na koji čovjek može pobjeći od izravnog izviranja sunčevih zraka je da nešto umetne između sunca i sebe, što je čin, kao što vidite, u potpunosti čovjekov, i nikako onaj sunca. Sunce će čak nastaviti potpuno neometano davati “i pravednima i nepravednima” ono što ima i jest, a neka uzme “tko hoće”.

Tako je i s Bogom. On je zauvijek u procesu davanja takav kakav jest i što ima. Ništa ne može spriječiti čovjekovo primanje osim da on, čovjek, svjesno ili nesvjesno umetne između Boga i sebe neki uvjet, neki mentalni stav koji potpuno isključuje Boga.

Ako očekujemo primiti bilo što od Boga koji “daje svima ljudima obilno, i ne zamjera”, moramo okrenuti svoja lica prema Njemu poput male djece i otvoriti cijelo svoje biće Njegovom dolasku. Ne smijemo Ga isključiti ni napetim, krutim, mentalnim stanjem tjeskobe, ni duhom koji ne oprašta. Kad je Isus rekao: “Ako ne oprostite ljudima njihove grijehove, ni Otac vaš nebeski neće oprostiti vaše grijehove”, On je savršeno razumio da, kao što čovjek vlastitim odabirom usmjerava ovu Božansku silu prema drugima, tako ju, svojim vlastitim riječima i mentalnim stavom, usmjerava prema sebi i kroz sebe. Drugim riječima, ovaj Krist, stanar u nama, poslušan je čovjeku kao što je čovjek poslušan Njemu. “Po svojim riječima bit ćeš opravdan, i po riječima svojim bit ćeš osuđen” (Matej xii: 37). “Jer kakvim sudom sudite, takvim će vam se suditi; i kakvom mjerom mjerite, takvom će se i vama odmjeriti” (Mt. vii: 2).

Niti jedan čovjek ne može zračiti tamom dok je on sam pun svjetla. “Tko govori da je u svjetlu, a mrzi brata svoga, još uvijek je u tami. Tko ljubi brata svoga, ostaje u svjetlu, i u njemu nema sablazni. Ali tko mrzi brata svoga, u tami je i hodi u tami, i ne zna kamo ide, jer mu je ta tama zaslijepila oči” (I Ivan ii: 9-11).

Vječno Svjetlo ostaje u nama, ali ako ga isključimo tako da ga drugi ne mogu primiti, mi ga istim mentalnim činom potpuno zatvaramo i za našu vlastitu svijest. Kada se na bilo koji način povučemo od svojih bližnjih, a osobito ako prema bilo kome zadržimo nepraštajućega duha (bez obzira na to kako su nas povrijedili), davljenjem, takoreći, odsijecamo sve nevidljive arterije i živce kroz koje u nas neprestano pritječu život,

svjetlost, ljubav od Boga, Izvora. To je poput podvezivanja arterije između srca i ekstremiteta. Srce nastavlja kucati, ali ekstremitet vene i umire, jer je izvor opskrbe prekinut.

Kada se mi tako, svojim vlastitim činom, odsječemo od Boga, postajemo, kako je netko rekao, “običan snop napetih živaca, koji drhtimo i tresemo se od straha i slabosti i konačno umiremo”, jer smo svojim vlastitim mentalnim stavom, isključili Božji život i ljubav koji stalno naviru u nama težeći istjecati kroz nas uvijek iznova u svijet.

Kad je Isus rekao Petru, odgovarajući na njegovo pitanje treba li oprostiti drugome sedam puta: “Kažem ti, ne do sedam puta, nego do sedamdeset puta sedam”, htio je reći, uvijek budi u mentalnom stavu opraštanja, nikada nikakvom drukčijem; takav je Bog prema tebi, koliko bi ti više trebao biti takav prema svome bratu. Pročitajte prisporodu koju je ispričao, kako je zabilježena u osamnaestom poglavlju Mateja, dvadeset trećem do trideset petom stihu.

Opet, ovo pitanje praštanja zahtijeva mentalni stav koji je mnogo konkretniji od pukog osjećanja ravnodušnosti prema onome koji vrijeđa. Pomilovati jednostavno znači ublažiti ili izbrisati kaznu i pustiti prijestupnika na slobodu; ali oprostiti znači puno više od ovoga. To znači dati nešto, to jest, dati neko određeno konkretno dobro namjesto primljenoga zla. Je li ovo “teška izreka”? Često se može čuti “Mogu oprostiti, ali ne mogu zaboraviti.” To nije Božji način praštanja. On se “zauvijek više ne sjeća naših grijeha [koji su bili] protiv nas”, to je ono što piše. Zašto? Jer On nastavlja i dalje davati, dajući nam dobro za naše zlo.

Ništa drugo tako sigurno ne pročišćava svo sjećanje na pretrpljene nepravde kao definitivno i konkretno davanje onomu koji vrijeđa, prijestupniku. Ako mislite da vam je netko nanio nepravdu, sjednite mirni u svoju vlastitu sobu i tiho mu progovorite. Recite mu da mu opraštate radi Krista u

njemu. Recite mu da mu dajete ljubav, ljubav, ljubav zauzvrat za sve što god vam je dao. Nastavite mu govoriti da ga volite sve dok ne počnete osjećati to što govorite, i, vjerujte mi, vaš će neprijatelj tisuću milja daleko čuti i biti rastopljen vašom porukom, jer će do njega doputovati preko neba, i ne može promašiti put.

Ako prema ikome imate zlu volju, ako prema ikome gajite predrasude, ako ste ikoga čak i u tihoj misli optužili za nepravdu, ili ako ste ikoga kritizirali, sjednite sami navečer prije poćinka i mentalno ga zamolite da vam oprost. Pozivajući ga imenom, u tišini mu priznajte što ste učinili i zamolite ga za oprost, govoreći mu kao i svima ostalima, uvijek iznova, da ga volite i da ste uvjereni da između vas nema ništa osim savršene Božje ljubavi. Nikada nemojte otpočinuti sve dok tako definitivno ne “poćistite ploću” između sebe i svakog drugog ljudskog bića, tako što ste definitivno oprostili – dali ljubav – svakome. Nastavite tako sve dok se ne olabave sve zategnute uzice koje su prekidale slobodan protok Božje ljubavi i života kroz vas; sve dok se u vama ne uspostavi navika opraštanja.

To je ono što je Isus mislio pod “sedamdeset puta sedam”. Ovaj duh savršene ljubavi i praštanja često će izliječiti najgore bolesti otvarajući kanal da Sveprisutna Ljubav i Život nesmetano protjeću.

GLAVA VII — MOĆ U IMENU ISUSA KRISTA

Zaista, zaista vam kažem, što god zamolite Oca u Moje ime, On će vam dati.
Isus.

Ovo je ime stvarna, realna moć koja čuda stvara i donosi rezultate, u to sumnje nema.

U povijesti Djela apostolskih neposredno nakon Isusove smrti i uskrsnuća nalazimo da su Petar i Ivan jednog dana trenutačno ozdravili “jednog čovjeka hromog od rođenja, kojeg su svakodnevno polagali pred kapije hrama, a koja se zvahu Prelijepe [kapije], da prosi milostinju.” Ovo je iscjeljenje izvršeno preko Petra izgovorenom rječju: “U ime Isusa Krista ustani i hodi”. Dalje čitamo —

“Odmah mu stopala i kosti zglobova primiše snagu.

“I on skočivši, stade i zakorači i uđe u hram hodajući i skaćući i hvaleći Boga.

“I sav ga je narod vidio kako hoda i hvali Boga:

“I znali su da on bješe taj koji je sjedio proseći milostinju pred Prelijepim vratima hrama i bili su ispunjeni čudom i zapanjenošću nad onim što mu se dogodilo. ...

“I kad je Petar to vidio, progovorio je narodu: “Izraelci, zašto se čudite ovome?” ili zašto tako ozbiljno gledate u nas kao da smo svojom vlastitom moći ili svetošću učinili da ovaj čovjek prohoda?

“Bog Abrahamov i Izakov i Jakovljev, Bog naših Otaca je proslavio Svoga Sina Isusa. ...

“I Njegovo ime, kroz vjeru u Njegovo ime, osnažilo je ovog čovjeka.” (Djela iii: 7-16).

Sljedećeg dana, kada su se okupili židovski vladari, veliki svećenici, itd., postavili su pred sebe Petra i Ivana, koje su noć prije uhitili zbog propovijedanja i liječenja u ovo ime, u svoju sredinu i počeli s ispitivanjem:

“Kojom ste silom ili kojim imenom postigli to?”, to jest ozdravljenje ovog čovjeka.

“Tada im Petar, ispunjen Duhom Svetim, reče: Vi, vladari naroda i starješine Izraelove... Neka bude znano svima vama i cijelom narodu Izraelovu da u ime Isusa Krista... Kojega je Bog podigao iz mrtvih, po njemu i ovaj čovjek stoji ovdje pred vama cijeli...”

“Ni u jednom drugom nema spasenja: jer nema drugog imena pod nebom danog među ljudima, kojim ima da se spasimo” (Djela iv: 7-12).

Kasnije u Petrovoj službi čitamo o njegovom ozdravljenju Eneja, koji je osam godina držan u postelji, bolestan od paralize:

“I reče mu Petar: Eneja, Isus Krist ozdravlja te, ustani! i pospremi svoj krevet. I ovaj je odmah ustao.” (Djela ix: 34)

Pavao je na isti način odmah izliječio djevojku opsjednutu “duhom proricanja”:

“Pavao, ožalošćen, okrene se i reče duhu: zapovijedam ti u ime Isusa Krista, da izađeš iz nje. I ovaj je izišao istoga časa.” (Djela xvi: 18).

Kada je Izaija prorokovao dolazak Spasitelja, rekao je: “Zvat će mu ime Emanuel, što se tumači Bog s nama.” Hebrejska riječ Isus znači Spasitelj. Krist znači Božji pomazanik. Isus Krist – Spasitelj pomazanik Božji; Emmanuel – Bog s nama.

Kada je Krist, Pomazanik, Sam Sin Božji došao da prebiva u Isusu, to je bio najpotpuniji svjesni izražaj nevidljivog Oca koji je ikada postojao; i sama imena koja sadrže svu moć dale su ovom Djetetu one pobožne duše koje su bile dovoljno otvorene da ih prime izravnim prosvjetljenjem Duha.

Ime Isusa Krista sadrži svu znanost i moć u sebi.

Znamo kao znanstvenu činjenicu, da sve informacije, svi utisci ili ishodi, mentalni ili fizički, koji dopiru do čovjeka izvana ili iznutra, do njega dopiru kroz vibracije ove ili one vrste. Također znamo da različite izgovorene riječi proizvode različite vibracije. Ako netko sumnja u to, neka izgovara u ovaj bezoblični eter riječ “moć” iznova i iznova. Zatim neka kao eksperiment uzme riječ “slabost” i učini isto jedan dan; ili uzmite riječi “ljubav” i “mržnja” ili bilo koje druge nasuprotne riječi i gledajte rezultat. Kako se uspinjemo od vanjskog ili nižeg područja čovjeka, fizičkog, do višeg ili duhovnijeg Ja koje živi u njegovom središtu, vibracijski pokreti kojima se daju sve informacije ili pomoć postaju finiji i suptilniji, ali beskonačno snažniji.

Ime, riječi Isus Krist, sa svim svojim izvornim značenjem iza njih i utjelovljenim u njima, proizvode vibracije beskrajne finoće i snage. Učitelj u Duhovnim stvarima je to razumio i puno im je puta, dok se spremao napustiti svoje ponizne učenike i davao im posljednje upute, pokušavao ukazati na to da postoji moć u Njegovom imenu, moć postizanja i ostvarenja.

“Zaista, zaista, kažem vam, što god zaištete od Oca u moje ime, dat će vam.

“Do sada niste ništa tražili u Moje ime; zatražite i dobit ćete da vaša radost bude potpuna.” (Ivan xvi: 23, 24.)

I opet:

“Što god zaištete u moje ime to ću učiniti, da se proslavi Otac u Sinu.

“Ako budete tražili nešto u Moje ime, učinit ću to.” (Ivan xiv: 13, 14.)

Isus Krist je objava Boga u čovjeku. On je nevidljivi Bog koji se učinio vidljivim. Isus Krist je Bog-s-vama učinjen vidljivim. To je upravo ono što svi mi trebamo i želimo, kad bismo to samo znali. Taj isti Krist koji prebiva u vama i meni je Bog koji je izašao da se usredišnji ili fokusira u čovječanstvu. “Imamo ovo blago u zemljanim posudama, da izvrsnost moći bude od Boga, a ne od nas.” (2 Kor. iv: 7). “Jer vi ste hram Boga živoga; kao što je Bog rekao, stanovat ću u njima i hoditi u njima; i ja ću biti njihov Bog, a oni će biti moj narod” (2 Kor. vi: 16).

Zbog ovog intimnog odnosa svatko od nas može postati u Kristovo ime i na mjesto njega, jedan spasitelj, – uvijek pamteći, međutim, da je “izvrsnost sile od Boga a ne od nas”. Od sebe mi ne možemo ništa. Sva snaga koju imamo dolazi k nama i kroz nas od Duha Božjega. “Svakome od nas dana je blagodat [besplatni dar mudrosti, moći, itd.], sukladno mjeri, Kristovog dara” (Ef. iv: 7).

Kada je nekome data ovlast da govori ili djeluje u ime nekog kralja ili predsjednika neke države, takvo govorenje ili djelovanje nosi sa sobom punu vlast koja počiva u vladaru zajedno s onom cijele vlade iza njega. Kada, koristeći ime s punim autoritetom, govorimo u ime Isusa Krista, Pomazanog Sina Božjega, Spasitelja “Kome je dana sva vlast i na nebu i na zemlji”, mi postajemo “kao što je On u ovom svijetu”, i pokrećemo moćnu, iako nevidljivu silu da ostvari ono čemu je naša riječ poslana.

Je li vaš put omeđen raznoraznim poteškoćama pa ne znate kamo da se okrenete?

Isus Krist kaže “Ja sam Put”. Uzmi ime i upotrijebi ga. U njemu zasigurno postoji moć da otvori puteve o kojima ograničeni um nije ni sanjao. Neka vaša tiha tvrdnja stalno bude “Krist je sada Put, Krist je put učinjen vidljivim, jer Krist je Bog-s-nama učinjen vidljivim, ili nevidljivi put koji je postao vidljiv”.

Otpustite sve vanjske puteve i ugledajte čudesan put, način koji će se pojaviti pred vama kada imate povjerenja u ovu riječ izgovorenu u Njegovo ime.

Čini li vam se da su vam sva vrata bijega od fizičkog ili mentalnog ropstva u svakodnevnom životu zatvorena?

Isus Krist kaže “Ja sam vrata”. Budite mirni i gledajte spasenje koje će On učiniti za vas kada počnete govoriti: “Krist je vrata, otvorena vrata učinjena vidljivim sada, u ovom trenutku. Bog-sa-mnom je moj Spasitelj i Izbavitelj”. Krist u nama upravo ovoga dana, usred našeg prividnog ropstva okruženju ili okolnostima, kaže: “Postavio sam pred tobom otvorena vrata i nitko ih ne može zatvoriti” (Otk. iii: 8). Isus Krist je ta otvorena vrata. Kroz njih – ova vrata – možemo ući u vidljivo posjedovanje dobrog koje On ima za nas. Prvo moramo zaustaviti svako vanjsko planiranje bijega, a zatim ući po vjeri i stalnim potvrđivanjem da je Krist sada otvorena-vrata-učinjena-vidljivim.

Čini li vam se cijeli život taman i tmuran, o da, prekriven gustom crnom tminom u kojoj uopće nema svjetla?

Uvijek pamteći da je Isus Krist Bog s-nama-učinjen-vidljivim prisjetimo se onoga što je rekao: Ja sam Svjetlo svijeta; onaj tko Mene slijedi, neće hodati u tami, no će imati svjetlo života.” To vama Bog govori. Uzmite ime i upamtite da “što god zamolite [ili potvrdite] u moje ime, učinit ću to”. Vaša će

tama uskoro zasjati istinskim “svjetlom koje obasjava svakog čovjeka koji dolazi na svijet”.

Vlada li bolest vašim tijelom?

Ipak je Bog-s-nama-učinjen-vidljivim lijek.

“Kao što Otac ima život u sebi, tako je dao i Sinu da ima život u sebi”; a Sin je u nama.

Je li naša bolest beznadežna?

“Ja sam uskrsnuće i život; tko vjeruje u mene, i da je mrtav, živjet će”. Vaš slučaj baš i nije tako loš kao “mrtav”, zar ne? Pa, čak i da jest, samo pustite sve ostalo i preuzmite svemoćno, nadvladavajuće Ime. “Isus Krist je moj život. Krist je Bog učinjen vidljivim. Život obilniji je taj isti Krist u meni koji je sada vidljiv. Tko vjeruje u ovo ime (moć imena) i da je mrtav, ipak sam ja njegovo uskrsnuće.” “Ali ako Duh Onoga koji je podigao Isusa od mrtvih prebiva u vama, Onaj koji je podigao Krista iz mrtvih oživjeti će i vaša smrtna tijela svojim Duhom koji prebiva u vama” (Rim. viii: 11).

“Do sada niste tražili ništa u Moje ime; zatražite i dobit ćete, da se ispuni vaša radost.” Ovo je poruka koja dolazi iz tišine od Nevidljivog Oca Njegovoj djeci. “Zatražite i primite, da vam radost bude puna.” Divna poruka, zaista!

Krist u nama je naša svedostatnost u svemu. JEST. To je svršeno stanje s Njegove strane; ali ono se mora iznijeti u materijalni svijet očitovanja, manifestacije tako što će se to potraživati (izgovarati riječ u Njegovo ime) i držati se toga kroz gusto granje, bez obzira kakva je momentalna pojavnost, kako stvari izgledaju. “Ne sudite prema izgledu”.

Čudesna je ta moć zaštite i oslobođenja u ovom imenu kada se ono jednostavno i iskreno izgovori. U vrijeme velikih

mentalnih previranja ili manjka mudrosti; u vremenima kada se čini da su mir i sloga pobjegli iz kuće; ili kada se netko nađe u prisutnosti osoba nečistih umova ili bilo kojeg lažnog učenja ili udruženja, samo tiho ponavljanje u vlastitom srcu svetog i svemoćnog imena Isusa Krista neće samo održati vlastiti um u savršenom miru (“Ti ćeš onoga čiji je um usmjeren na Tebe čuvati u savršenom spokoju”), već tim činom neka čudesna i živuća snaga zrači iz ove prebivajuće Božanske Prisutnosti. A sve što nije od Krista bježi kao što je bježao đavolom opsjednuti koji je povikao: “Što mi imamo s Tobom, Isuse, Ti Sine Božji?” (Matej, viii: 29)

“Ime je Gospodnje jaka kula; pravednik trči u nju i siguran je” (Izr. xviii: 10).

“Neki se uzdaju u kola, a neki u konje; ali mi ćemo se sjećati imena Gospoda, Boga našega” (Ps. xx: 7).

Tražite često povlačući se iz svijeta buke (“uđi u svoju sobicu i zatvori vrata”) otkrivenje Krista u svojoj vlastitoj duši. Sjednite tiho i sami i sklopljenih očiju počnite govoriti “Isus Krist je sada prisutan. On je u meni.” Recite te riječi. Izgovorite ih. Ne trebate ništa drugo reći nego samo ponoviti Ime. Donijet će to čudesnu spoznaju Božanske Prisutnosti. Stvarno svjesno zajedništvo jednog trenutka sa Sinom Božjim vrijedi više od tisuću svjetova.

GLAVA VIII — ŽIVOT KAO SLUŽBA

Tko god hoće biti velik među vama, neka vam bude službenik; a tko hoće među vama biti glavni, neka vam bude sluga: kao što Sin Čovječji nije došao da mu se služi, već da služi i da svoj život dade kao otkupninu za mnoge.

Ukoliko ste to učinili jednom od ove Moje najmanje braće, učinili ste to
Meni.
Isus.

Gledano s komercijalnog stajališta poslovnih ljudi današnjice, život Isusa Krista je bio jedan jadni promašaj. Njegov je položaj u svijetu bio neodređen, njegovo zanimanje skromno, djelo Njegovih ruku zahtijevalo je samo najmanju naknadu. Sa točke gledišta svijeta, mogao je nikad ni ne živjeti.

Čak i nakon što je započeo svoj javni život, činilo se da je podbacio jednako znakovito kao i ranije. Učinio je sebe bez ugleda među ljudima. Duž linije na kojoj leži Njegov najveći vidljivi uspjeh, onaj oslobađanja od tuge i nevolja, ponekad je podbacio. “Druge je spasio, sebe ne može spasiti”, vikali su kada su Ga ismijavali. Sve do svoje sramotne smrti stajao je pred samozadovoljnim ljudima, glavnim svećeničkim glavama i farizejima, kao promašaj. Zašto? Zato što su On i oni živjeli s potpuno drugačijeg stajališta. Ljudi su uvelike živjeli iz vanjskoga; Isus je živio iznutra. Ljudi su tada uspješnost promatrali, kao što to svijet čini i dan danas, uglavnom kroz vidljive cifre i brojke, te u posjedovanju vanjskih stvari.

Nakon dvije tisuće godina možemo vidjeti da život Isusa Krista, proživljen tako neprimjetno, tako nerazmetljivo, doista nije bio promašaj kakvim se činio; da je živio životom koji je, na duge staze, bio jedini uspješan: jer danas, kada su svi Njegovi suvremenici preminuli i zaboravljeni, taj se jedan život ističe među ljudima i unutar ljudi kao nadahnuće svake ljubavi i sve dobrote, nadahnuće svakog uspjeha.

“Sin Čovječji nije došao da mu se služi, već da služi” i svako pravo Bogoliko življenje je u duhu služenja drugima. Netko je dao sljedeće definicije:

Sebičnost: moje, nije tvoje;
Pravda: moje i tvoje;
Ljubav: tvoje, nije moje.

O ljubavi govorimo kao o nesebičnoj ili sebičnoj. Ne postoji takva stvar kao što je sebična ljubav. Tako nešto bi doista bio paradoks. Ljubav uvijek daje; sebičnost uvijek očekuje primitak. Zakon ljubavi uvijek mora biti zakon davanja, zakon služenja drugima; ne iz osjećaja dužnosti, već iz same spontanosti i radosti. Koja majka služi svoju djecu iz osjećaja dužnosti? Koji otac svakodnevno skrbi za svoje doma jer je otac i jer zakon kaže da mora? Pa, samo srce roditeljstva izvire spontano i najradosnije, da se služi djetetu svim mogućim načinima, čak i prije nego što ono može upitati ili pomisliti što želi.

Čista ljubav se uvijek pita: "Što mogu dati", nikad "Što ću dobiti." Bog je Čista Ljubav. Roditeljstvo je, takoreći, malo Boga što dođe u očitovanje, Božji potomak.

Bog, Izvor svega života, duhovnog i tjelesnog, Bog koji je jedini Izvor pravog uspjeha i radosti, prebiva u Kristu u nama. "Kralj Izraelov, Gospod, usred je tebe" (Sef. iii: 15). "Kraljevstvo je Božje u vama" (Luka xvii: 21). "Ja u njima i Ti meni", rekao je Isus (Ivan xviii: 23).

Bog daje bez razmišljanja ili nade da će Mu se vratiti. Isto tako činimo i mi, čim postanemo svjesni Krista koji živi; prestajemo više očekivati ili željeti da nas se služi.

Ako želimo živjeti životom istinske uspješnosti, prave radosti, stvarne nalikovnosti Kristu, moramo držati struju okrenutom u tijek iznutra prema van, umjesto u suprotnom smjeru.

Bog kaže: “Ako primakneš svoju dušu gladnome i nasitiš napaćenu dušu; tada će se tvoje svjetlo uzdizati u mraku, a tama će tvoja biti kao podne:

“I Gospodin će te neprestano voditi, i u suši će zadovoljiti dušu tvoju, i kosti tvoje ugojiti; i bit ćeš poput navodnjenog vrta i kao izvor vode čije vode ne zastaju” (Iza. lviii: 10, 11). Naravno, “Ako dušu svoju primakneš”; drugačije nije ni moglo biti. Sve čemu primićeš svoju dušu napaja se izravno iz Vrela Izvorišnog koje je unutra, Njega koji je Sav život, Sve-Svjetlo, Sve-Dobro da poslužuje Njega drugima. I dok Voda Života teče kroz vas da napoji druge, ona nužno prvo mora okrijepiti vas novim životom, i svjetlom i radošću na putu.

O kako smo pogriješili i pogrešno razumjeli Njega koji je Put Života! Kako smo propustili radost služenja dopuštajući da naša služba drugima bude iz osjećaja dužnosti, nastojeći tako zadovoljiti savjest, na neki način, mučeći svoje duše, i osjećajući da je takva žrtva prihvatljiva Bogu, i, na neki način, pomoć našem rastu u blagodati.

Slušajte: „Nije li ovo post koji sam izabrao? razriješiti okove opačine, raspustiti teška bremena i pustiti potlačene na slobodu, i da slomite svaki jaram?

“Zar nije da gladnima podijeliš kruha, i... kad vidiš golog da ga pokriješ? ...

“Tada će tvoja svjetlost buknuti kao jutro, i tvoje će zdravlje brzo niknuti; i tvoja će pravednost ići pred tobom; slava Gospodnja bit će tvoje zaleđe.

“Tada ćeš pozvati, i Gospod će se odazvati; ti ćeš poviknuti, a On će reći: Evo me” (Isa. lviii: 6-9).

Nitko ne može živjeti samo za sebe i ne biti promašaj, i duhovno i fizički. Takav život potiskuje strujanje Života i Svjetla, a tijelo, kao i duša, smežuravaju se zbog manjka novih zaliha iz Vrela. Tek kada “izvučeš svoju dušu”, “zdravlje će ti brzo niknuti”, jer tvoje zdravlje nije ništa manje nego “Život u izobilju”, imanentni Krist očitovan kroz tijelo. “Ja sam Život”, rekao je Krist. “ŽIVOT” tako podrazumijeva Njegovo prepoznavanje samo Jednog Života.

Bog ne živi za Sebe. Njegova najveća želja je doći u izražaj, u vidljivost kao život, ljubav, radost, sve-dobro.

Božanski Otac svih nas zauvijek se pokušava manifestirati u onome što dragi stari škotski pastor, George MacDonald, naziva “nesmotrenom ekstravagancijom obilja”. On se mogao očitovati u nekoliko cvjetova; ali umjesto toga On ispunjava do preplavljenosti sve obale potoka, neiskorištene i često neviđene doline savršenim bogatstvom vegetacije i prekrasnog cvijeća. On daje iz same radosti davanja. Kad god je pušten, u prirodi, bez uplitanja čovjeka, Njegovo davanje je uistinu “kakofonija obilja”. Može li ta želja da se dođe u izražaj kao punina svega što On jest – ne čega ima – biti manja kada je u pitanju Njegovo najviše stvorenje, čovjek, nego što je izražen u prirodi? Zasigurno ne.

Zamislite veliki bazen koji se neiscrpno hrani iz vječno živih izvora u sebi. Iz tog bazena, ali nikada odvojeni od njega, teku bezbrojni malih potoci, svaki završava u slapu. Slap je tek stanica za prijem i raspodjelu, on nikada nije samoopstojeći niti se sam hrani. Svaki od ovih slapova je zaseban i pojedinačni centar za distribuciju onoga što prima.

Neprestano se obnavlja iz jednog velikog izvora, bez ikakvog truda sa svoje strane. Njegov jedini posao je raspodijeliti ono što prima. Na vanjskom kraju ovih potoka, svaki je odvojen i različit od drugoga; na unutarnjem dijelu ili središtu svi su jedno.

Upravo je to Božji odnos prema Njegovoj djeci; On, kao Bazen, Rezervoar; mi postaje primitka i distribucije; On Loza, mi grane. “Jedan Bog i Otac svih, koji je iznad svih, kroz sve i u svima vama” (Ef. iv: 6). “I mi smo Njegovo potomstvo” (Djela xvii: 28). “Nikoga ne zovite svojim ocem na zemlji, jer jedan je vaš Otac koji je na nebesima” (Matej xxiii: 9).

Nema prepreke između ovog velikog Rezervoara i bilo kojeg pojedinačnog slapa, osim one koju sâm čovjek tamo postavi. Svak je, kako kaže (Ralph Waldo) Emerson, ulaz i može postati izlaz svega što postoji u Bogu. Ali svatko mora čuvati svoj vlastit slap prohodnim da bi kroz njega tekao veliki Tijek. Ne smije čovjek dopustiti da ga zakrči sebičnost. Mora postojati stalan istjek kako bi voda bila čista, hladna i okrepljujuća. Nitko ne treba moliti vodu izvora da poteče. Ona mora, iz sâme svoje prirode i iz svoje želje da napravi mjesta za pritisak novih voda koje neprekidno izvire iz njegovog vlastitog životnog središta, teći gdje god može pronaći slobodan izlaz. Ako se jedan istjek začepi, voda jednostavno traži više prostora kroz drugi, jer teći ona mora, jer takav je zakon njenog bivanja.

Novi život, nova mudrost, nova, svježa ljubav, i radost, i moć, više nego što možemo zatražiti ili misliti (“Oko nije vidjelo, niti uho čulo, niti su ušle u srce čovjeka, stvari koje je Bog pripremio za one koji ga ljube”, 1 Kor. ii: 9) čeka svaki trenutak da preplavi tvoje i moje biće iz Velikog Rezervoara, Boga.

Ali ako smo zatvorili izlaz, bilo svjesno ili nesvjesno, odbijajući dati drugima ono što smo primili (“I što imaš a da

to nisi primio?“ I Kor. iv: 7) mentalno “živeći sam za sebe”; po oštrom, promućurnom gledanju na Broj jedan prvo, zadnje, uvijek; osjećajući da nije nečija dužnost služiti drugima bez naknade; ako smo, kao dio svjetovne mudrosti, potisnuli od Boga dani impuls ljubavi da ono što smo primili razdajemo slobodno i “bez razmišljanja ili nade da će nam biti vraćeno”; ako smo struju okrenuli u suprotnom smjeru tražeći ono što možemo dobiti od svijeta umjesto onoga što možemo dati, tada smo toliko zagušili živu struju dobra da je Sam Bog nemoćan uliti u nas upravo stvari za koje se možda molimo.

Krist je Svjetlo svijeta. Krist je u nama. Ovo svjetlo se uvijek napaja iz velikog Izvora svake svjetlosti, Oca u Njemu – “ja u njima, a Ti u meni”. Bog je svakoga od nas stvorio da bude središte isijavanja, centar koji neprestano svijetli prema drugima u duhu službe i darivanja. Ako ti izliješ svoju dušu da zasitiš nevoljnike, tada će tvoja svjetlost sinuti poput zore i tama tvoja kao podne postati (vidi Izaija lviii: 8-10), jer ja, upravo Krist, Koji dođoh nastaniti se u vama, jesam Svjetlo svijeta, i kada netko “izlije dušu svoju” on Mene izlijeva.

Ali ako stavite poklopac preko svog svjetla gajeći misao nedopuštanja svom bližnjemu da od vas primi išta što sam ne vraća, jednostavno ćete se naći kako hodite u tami. “Ako je svjetlost koja je u tebi tama, kolika je ta tama” (Mt. vi: 23). “Tko god u tami zapali drugoga ovom svjetiljkom [Kristom], pali i sebe samoga; a Svjetlost nije od nas, ona je od Onoga koji postavlja sunca u njihovim stazama.” *Christian Gellert*.

Kristov Duh je uvijek duh službe. Nismo pozvani da damo ono što nismo, nego ono što jesmo primili. Kada su Petar i Ivan ušli u hram i vidjeli jednog hromog čovjeka kako leži pred kapijama hrama gdje je svakodnevno prosio milostinju, Petar mu reče: “Pogledaj nas.” Kaže: “On je molećivo motrio očekujući primiti nešto [neki novac] od njih. Tada Petar reče: Srebra i zlata ja nemam; ali ono što imam to ti dajem: U ime Isusa Krista iz Nazareta ustani i hodi” (Djela iii: 5, 6). Tko će

reći da Petar nije dao više od bilo koje svote novca ili milostinje? “Dajte, i dat će vam se; dobru mjeru, sabijenu da sve kipi i prelijeva se, ljudi će vam u njedra dati. Jer istom mjerom kojom mjerite, vama će se zauzvrat mjeriti” (Luka vi: 38).

Isus je poznao nepromjenjivi zakon kad je to rekao. Znao je da “svaki dobar dar i svaki savršeni dar dolazi odozgo i silazi od Oca svjetala” (Jak. i: 17). Također je znao da svako davanje teži većem primanju. “Postoji ono što se razbacuje, a ipak raste; i postoji što uskraćuje više nego što se priliči, a teži siromaštvu” (Izr. xi: 24).

“Besplatno ste primili, besplatno dajte” (Matej x: 8).

GLAVA IX — ŽIVOT S ONU STRANU

Nema smrti! Ono što se takvim čini tranzicija je.
Ovaj život smrtničkoga daha
Tek je predgrađe Elizejskog života
Kojega vrata nazivamo smrću.
Longfellow.

S obzirom da postoji samo Jedan Život u univerzumu, a taj Život je Vječni Bog koji je bez početka i kraja, kako može postojati ikakve stvarnosti u smrti?

Život je jedan i kontinuiran, iako dolazi do prividnog prekida koji nazivamo smrću. “Ono što se takvim čini tranzicija je”, uistinu. Postoji “jedan Bog i Otac svih, koji je iznad svih, kroz sve i u svima vama” (Ef. iv: 6) i sada i zauvijek. I isti božanski zakon dobra i ljubavi vlada i upravlja, bilo da smo u svijetu vidljivom ovom sadašnjem vidu ili u onom nevidljivom za njega.

Postoji, i uvijek je postojala, velika količina strave i tuge u ljudskome srcu — kako kršćana tako i drugih — zbog neznanja i lažnih uvjerenja o smrti. Sve dok na smrt gledamo ili kao na kraj života, ili kao na svojevrсну kapiju u neku tajanstvenu i nepoznatu zemlju, toliko dugo moramo uzmicati od nje kao od neprijatelja kojeg se treba užasavati.

Unatoč svim Isusovim poukama o njoj, usprkos svim našim iskazanim uvjerenjima u ta učenja, i našoj vjeri u stvarnost tog čudesnog jutra uskrsnuća koje svake godine slavimo s

tolikim entuzijazmom i žarom, mi i dalje nastavljamo okruživati ovu temu svim elementima jada, “kao i drugi koji su bez nade”.

Takva prekomjerna tuga i tjeskoba kakvu često vidimo kada netko izađe iz ovog vidljivog postojanja zasigurno je rezultat dviju stvari, a to su: neznanje i sebičnost. Ovo možda zvuči grubo teško ranjenome srcu, ali nije tako. Kada shvatimo da je život kontinuiran i da je smrt jednostavno rađanje iz ove sputane sfere u veći, potpuniji, slobodniji život jednako sigurno kao što je to bilo naše fizičko rođenje iz ograničenog okruženja koje nas više nije moglo zadržati jer smo ga prerasli, tada ćemo uvidjeti da je prekomjerno tugovati za preminulim, zato što to za nas same podrazumijeva bol razdvajanja, samo očitovanje naše vlastite sebičnosti. Iako se čovjek ne može oduprijeti osjećaju velike usamljenosti, svatko može, ako želi, čak i usred svojih suza, naučiti se radovati neopisivoj sreći koja je zadesila njegovog voljenog.

Možda nikada nema opravdanja da netko daje drugima svoje osobne dojmove kao dokaz bilo čega što sam vjeruje. Ali činjenice koje je utvrdila znanost zasigurno moraju nositi određenu težinu. Pogotovo je to tako kada se ove činjenice poklapaju s učenjima najvećeg Učitelja svih vremena, Čija je duhovna vizija bila toliko jasna da je za Njega sav život ovdje i na onom svijetu bio poput otvorene knjige.

Uzimajući fizički aspekt smrti, znanost nam je pokazala da je to tek odbacivanje, takoreći, vanjskog i grubljeg pokrivala pravoga sebe kao što bi se skinulo gornje ruho, za koje više nema koristi. U fizikalnom laboratoriju nalazimo savršen oblik ili tijelo (anatomski) sastavljeno samo od koštane strukture; drugo i slično tijelo, ali manje čvrsto i zemljano, formirano od mišićnog sustava; drugo jednako savršeno po sebi, u skladu s obrisima drugih, je ono (vaskularnog sustava) krvnih žila; i još jedno, finije i ono čije je funkcije teže razumjeti jer predstavlja zadnji vidljivi pristup nevidljivom, ono živčanog

sustava. Tijekom života nas jedan korak dalje vodi do još jednog tijela, jednako cjelovitog u organiziranom obliku i strukturi, ali beskonačno tanušnijeg i eteričnijeg od prethodnoga. Ovo posljednje je Pavle nazvao “duhovnim tijelom” kada je rekao: “Postoji prirodno tijelo i postoji duhovno tijelo” (1 Kor. xv: 44).

Pravi čovjek, dio koji uvijek kaže “ja” i koji je uvijek isto “ja” bez obzira na to koliko se često njegova vanjska odjeća duše i tijela mijenjali, jest duh, izviranje, proizlazak Boga, sama Njegova “slika i prilika”, u to se ne može sumnjati. “I reče Bog: načinimo čovjeka na Svoju sliku, na Svoju priliku. ... Tako je Bog stvorio čovjeka po Svoje liku” (Post. i: 26 , 27). Ovaj duh, ovaj Božji “potomak” – ili potomstvo – odjeven je u različita tijela, kao što su duhovno tijelo i prirodno tijelo, koji prožimaju jedno drugo. Ta se tijela razlikuju po stupnjevima tekture, da tako kažemo; svako sljedeće je grublje od svog prethodnika kako biva gurnuto u fizički svijet da bude materijalni pokrov za osjetljivi duh, kao i instrument kroz koji duh funkcionira. Kad netko “umre”, on jednostavno otpušta vanjsko tijelo za koje više nema nikakve koristi. On, pravi čovjek, ne mijenja se. On ne postaje ništa više nesvjestan samoga sebe nego što se mi promijenimo i postanemo nesvjесni kada ovdje skinemo bilo koji komad odjeće.

Naši prijatelji prilikom prolaska u više ozračje mogu možda izgubiti svijest za nas i zemaljski okoliš. Ali jedino zato što su tako daleko preko granične linije, svjesniji su onoga što je s druge strane; i, baš kao što svjetlost mjeseca blijedi pred svjetlom izlazećeg sunca, tako i ova faza života blijedi iz njihovog vida dok gledaju kako se svjetlija pojavljuje. Ipak, ni u jednom trenutku ne gube svijest o sebi samima.

Dok su aktivni u životu, većina ljudi, bili oni kršćani ili ne, gleda naprijed u smrt s gotovo neizrecivim strahom. Djelomično se čini da je to zbog određenog religijskog učenja

o kazni i paklu, ali uglavnom je, mislim, zbog misterije koja okružuje promjenu. Da se nitko nikada nije vratio iz stranih zemalja da nam ispriča o putovanju i onome što je tamo zatekao, vjerojatno bismo imali isti strah od odlaska u te zemlje.

Svjedočanstvo je svih iskusnih medicinara koji su sjedili pored umirućih, a također i svih onih koji su sišli daleko dolje u “dolinu sjenke” (koja je samo proizvod ljudskog neznanja i praznovjerja) i vratili se ovom vidljivom životu, da je tranzit savršeno bezbolan. I, koliko god se to činilo čudnim našem ograničenom razumijevanju, malo je bitno kakvo je bilo religijsko uvjerenje tijekom života, ili koliko se u iščekivanju smrti iste užasavalo, kad otkuca taj čas, odlazi se u veći život tiho i bez straha. Što se više približava taj trenutak apsolutnog odlaska, čini se da je svakome zajamčen osjećaj spokoja i mira i sigurnosti – osjećaj da je sve u redu. Gotovo nepodnošljiva strava od upravo tog časa koja je nekoga proganjala cijeloga života potpuno nestaje. Od svih onih koji su zamalo prešli, a zatim se vratili u ovaj život, univerzalni usklik bješe: “O, zašto se moram vratiti u ovaj svijet brige i borbe kad je onaj tako slobodan i miran!”

Pravi čovjek, koji uklizuje u novu fazu života, u drugu od “mnogih palača” svjesno i prirodno kao što vjerujemo da čini, i dalje je onaj isti kao kada nam se ovdje obratio nekoliko trenutaka ranije. On je jednostavno otpustio vanjsko tijelo s njegovim brigama, bolima i odgovornostima.

“U času svojega raspeća Isus je uvjeravao lopova pokajnika da neće biti odgode njegovom ulasku u novi život tog istoga dana. Time je čovječanstvu prenio informaciju da ne samo da će smrt oslobođenog pojedinca uvesti u novo postojanje, već da će postojanje biti stvarno, osobno, društveno. “Danas ćeš biti sa Mnom u raj”, rekao je. “Mnogo palača [odaja]” podrazumijeva mnoge želje, žudnje, stanja.” *James R. Nichols.*

Sva Isusova učenja upućuju u smjeru života nakon promjene koju nazivamo smrću. On je znao da Lazar nije “mrtav”, već da je jednostavno odbacio vanjsku pokrivku; a kad je glasom ovlasti naredio Lazaru da izađe, Lazar se odmah odazvao.

Čemu onda ovaj grčeviti, ropski strah od takozvane smrti koji često vidamo? Zašto se sav stisnuti od užasa od otvorenih vrata koja nas tek propuštaju van u veći život?

Nakon što je s njima proveo tri godine svakodnevice, Isus je, znajući da će proći kroz preobrazbu, više puta svojim učenicima rekao da odlazi. Tada mu

“Šimun Petar reče: Gospodine, kamo ideš? Isus mu odgovori: Kamo ja idem, ne možeš Me sada slijediti; ali poslije ćeš Me slijediti” (Ivan xiii: 36). Kada učenici uopće nisu shvaćali značenje tog Njegovog odlaska, već su uronili u veliku žalost, Isus im je rekao nezaboravne riječi koje i dan-danas slušamo da se čitaju kada netko “ode”:

“Neka se ne uznemiruje srce vaše; vjerujete u Boga, vjerujte i u Mene.

“U kući Moga Oca ima mnogo palača [odaja]: da nije tako, rekao bih vam. Idem vam prirediti mjesto.

“I ako odem i pripremim mjesto za vas, opet ću doći i primiti vas k Sebi; da gdje sam ja, ondje i vi budete” (Ivan xiv: 1-3).

Isus je savršeno dobro razumio da neće umrijeti; da je ono što bi se tim ljubljenim prijateljima činilo najstvarnijom smrću, za Njega bilo tek tranzicija, prijelaz iz niže u višu odaju, iz nižeg stanja svijesti u jedno beskrajno slobodnije i punije i slavije.

Ništa nam ne bi moglo silnije ili prekrasnije ilustrirati ovaj prijelaz od metamorfoze gusjenice u leptira; ili onaj ličinke ili vilin konjica do prekrasnog stvorenja s krilima koje tako

veliĉanstveno izranja iz stare ĉahure ili tijela. Liĉinka Źivi u mulju i služi na dnu jezera, obiĉna liĉinka, jede i pije nekoliko mjeseci, nekoliko puta, pak, ĉak i u ovoj fazi postojanja, presvlaĉi svoju koŹu ili više dijelova vanjskog tijela. Naposljetku ju neka unutarnja sila, neki zakon njezina bića kojemu se ne moŹe oprijeti, natjera da napusti stanište koje je toliko dugo poznavala, da napusti, mi bi rekli, dom i prijatelje i “popne se gore”.

Liĉinka ispuŹe iz sluzi svog starog okruŹenja na dnu gore uvis na sunce na obali ili na nekoj vodenoj stabljici. Ćak u trenutku njenog izlaska iz ustajalog starog ozraĉja koje je do tada bilo sasvim odgovarajuće za njen razvoj i sreću, briljantne oĉi nadolazećeg vilin konjica mogu se vidjeti kroz stari ovoj ili obliĉje koje ga još uvijek prekriva. Dok ova mala mrvica bespomoćno leŹi u višem, eteriĉnijem ozraĉju stara koŹa ili tijelo koje više nije potrebno, postaje sve slabije i konaĉno puca; i, otkuda kao u izbjegu pristiŹe što? neko drugo obiće? druga individua? Nikako; već ista ona individua, uvećana, oslobođena, uljepšana, preobraŹena iz ruŹne liĉinke u najsajnije i prekrasno stvorenje boje ĉijih se oĉiju i krila opiru svakom opisu.

Koje je objašnjenje svega ovoga? Jednostavno da je prekrasno stvorenje razvijalo ta krila, i sve to, cijelo vrijeme dok je Źivjelo u gušćem zemljinom ozraĉju; i kada je došla “punina vremena”, stara ĉahura više nije mogla zadržati savršenije stvorenje. U trenutku ovog novog rođenja, krila i drugi dijelovi koji su se neviđeni razvijali, svijeni pod starom ljuskom, gotovo nemoćni, sada imaju potrebu za daljnjim rastom i razvojem, trudom i vjeŹbom u novoj “palaĉi” prije nego što stvorenje zaista i uzleti.

Gospođa Gatty, autorica Prispodoba iz prirode, draŹesno to prepriĉava u maloj priĉi, slikovito oslikavajući neizvjesnost i tugu onih koji su ostali u jezercu kada vide jednog od svojih kolega koji, oslabljen i nesposoban više Źivjeti u starom

okruženju, počinje reagirati na silu koja ga uzgoni, potiče uvis i konačno ih sve potpuno napušta ili umire starome životu. Svijet iznad njih je misterij za one koji su ostali dolje, pa ih srca bole od tuge i straha kad netko napusti staro zarad novoga.

Sve je ovo tek slika boli ljudskoga srca onih koji ostaju tu kada misterij takozvane smrti dođe do naših najmilijih. Ali kao što autor te male prispodobe o prirodi, promatrajući gornje i donje stanište vilin konjica, i govoreći o ožalošćenim ličinkama koje ostavlja za sobom, uzvikuje: “O, kad bi samo mogli znati!” Stoga, tisuću puta više, u svjetlu znanosti i otkrivenja, moramo i mi uskliknuti: “O, da smo samo znali!” Kako bismo se zaista trebali posramiti svoje prekomjerne, sebične tuge, svoga D-mola, našeg crnog krepa i svih obilježja žalovanja koji samo paradiraju naše neznanje i sebičnost, kada je vrhunsko dobro i veći život i radost došlo onome koga volimo, dok je nas ostavio iza sebe.

Nismo li dovoljno veliki i dovoljno nesebični da zaboravimo na sebe i da svoju bol zbog razdvojenosti utopimo u sigurnu radost što je veće dobro dano onome koga volimo?

U ovim posljednjim danima mnogo se govori o poželjnosti i mogućnosti života ovdje u ovim tijelima na neograničeno vrijeme. Ovo se čini posve budalastim i kratkovidnim. Zašto se nastaviti, čak ako bi i bilo moguće, držati ovog starog tijela nakon što je odslužilo svoju svrhu? Uzmi zrno pšenice. Svi znamo da će život u njemu ostati godinama, da, na neograničeno vrijeme; ali tamo tek stoji zrno pšenice. Danas je jednako ono što je bilo prije godinu dana, isto staro tijelo, isto zrno pšenice, bez napredovanja, bez rasta, bez ploda. Je li to poželjno, čak i ako je moguće? “Osim ako zrno pšenice ne padne u zemlju i umre, ostaje sâmo; ali ako umre, urađa mnogim plodom”, rekao je Učitelj (Ivan xii: 24). Isus je stalno govorio o vlastitoj smrti kao proslavi. “Došao je čas da se

proslavi Sin Čovječji” (Ivan xii: 23). “Sada je proslavljen Sin Čovječji, i Bog se proslavio u njemu” (Ivan xiii: 31).

Svi znamo procese u prirodi, kako zrno pšenice, nakon što je palo u zemlju i naizgled umrlo, zaista postaje proslavljeno izbijanjem novog, punijeg, veličanstvenijeg života, okrunjenog ne samo ljepotom već i s mnogo plodova. “Prirodni čovjek” prolazi kroz isti proces kako bi se duhovni čovjek mogao proslaviti. Ovo spuštanje jednako je dio Božjeg zakona djelovanja prema savršenstvu kao i izrastanje “mnogoga uroda”. Zašto bi se tome opiralo, ili zašto bismo željeli osujetiti ovaj zakon osim ako ne želimo stagnaciju?

Je li Isus bio manji zbog svog silaska u takozvanu fizičku smrt? Nije li On danas cijelom svijetu mnogo više nego što bi to mogao biti da je jednostavno produžio, beskrajnim godinama, život u fizičkom tijelu? Budući da je sišao i ponovno uzašao kao proslavljeni čovjek, “iznio je na svjetlost život i besmrtnost”. Besmrtni život postojao je i prije, ali Isusu je predano da ga iznese na vidjelo, našem ljudskom razumijevanju i viziji i tako nam dokaže da je sav život Jedan, bilo s ove ili s one strane groba.

Kvaliteta života ovdje u našem odnosu prema drugima beskrajno je važnija od bilo kakvog rada ili postignuća. Budućnost nije sustav nagrada i kazni, već svatko ulazi u onu “palaču” kojoj odgovara njegova razvijenost duhovnih kvaliteta ovdje. Ipak, svatko mora ući u veću priliku, potpuniji rast, bolju rodnost nakon što se zemaljsko tijelo odloži zarad tijela nebeskog, jednostavno zato što je to Božji zakon rasta.

Onaj koga nazivate mrtvim
Žvi i voli vas, nesta on, istina,
S takve svjetlosti koja za te sja;
Ali u tom svjetlu ne možete vidjeti
Neispunjene sreće;
U rastućem raju
Žvi život koji nikad ne umire.

Zbogom dragi! ipak ne zbogom,
Gdje sam ja, i vi ćete stanovati.
Ja nestah pred vašim okom
Utrenu vremena, djeliću časka.
Kad dođete tamo gdje ja zakoračih,
Čudit ćete se zašto ste naricali.

Naričite malo ako vas tišti,—
Sunce još uvijek mora uslijediti kiši,—
Samo ne u smrti; jer smrt pak
Sada znam prvi je taj dah
koji naše duše uvlače kada uđemo u
Život, koji je središte svakom životu.

Budite jakih srca i zaputite se
hrabro naprijed svojoj kući.

Edwin Arnold